

Perustanut 1905 Pekka Ervast

Päätoimittaja Jarmo Anttila

99. vuosikerta

Nro 5/Lokakuu 2006

Jarmo

Anttila

Jumalainen kauneus

Toimituskunta:

Jarmo Anttila

päätoimittaja,

Merja Nurmisto

toimitussihteeri,

Marja Liisa Halmetoja,

Sauli Siekkinen,

Pekka Kuosma

Tilaajapalvelu:

ilt. 050/4633275

Lehden e-mail:

merja.nurmisto@welho.com

Vuosikerta 6 nroa 20 e

Julkaisija

Ruusu-Risti ry.

Merimiehenkatu 31

00150 HELSINKI

Puh. (09)656052

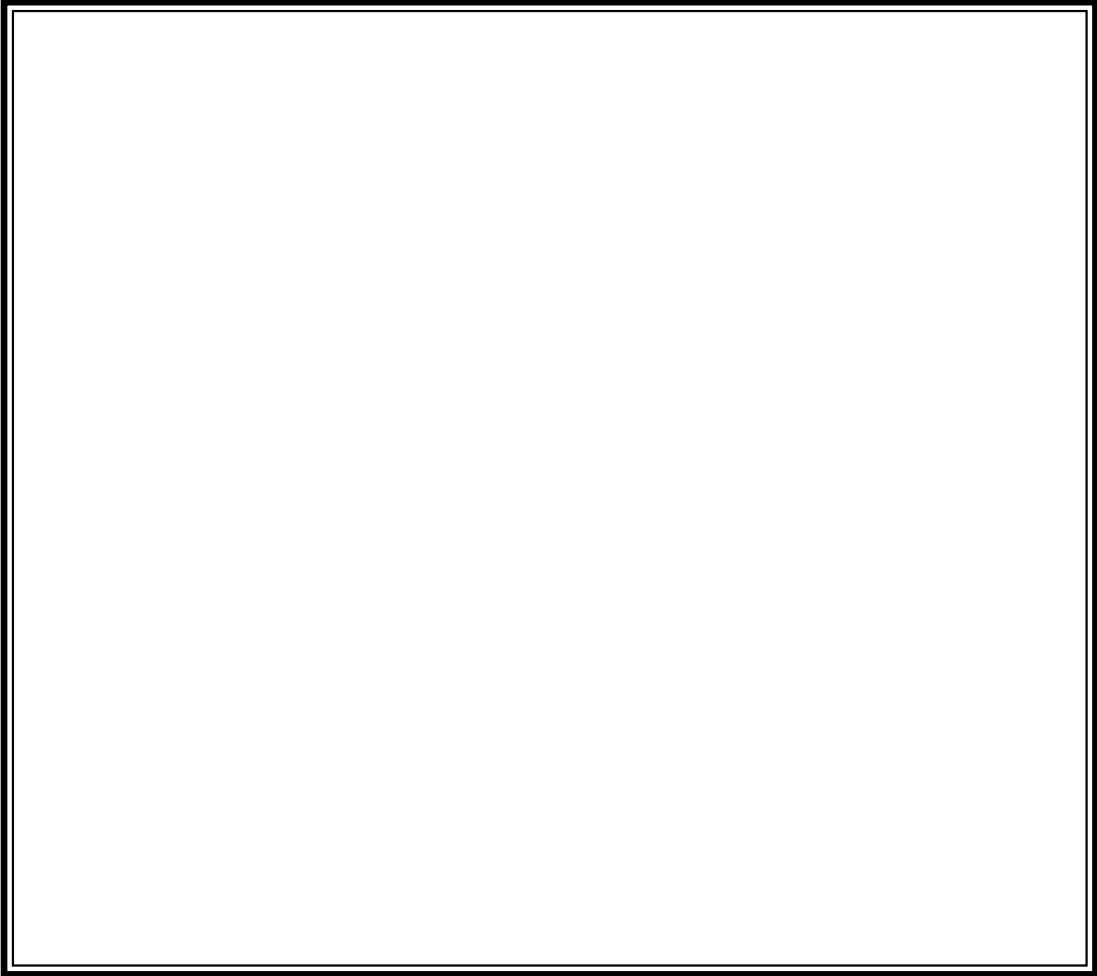
www.ruusuristi.net

ISSN 1455-1632

Ihmisessä asuu kaipuu kauneuteen. Niin kauas, kun olemme ihmiskunnan historiaa tutkineet, tehneet löytöjä aina kivikaudelle asti, on voitu nähdä kauneuden kaipuu. Se on ilmennyt käyttöesineiden koristelussa. Arki-setkin esineet on haluttu tehdä kauniimmiksi kuin käyttötarkoitus edellyttää. Kivikirveiden viimeistely on vaatinut paljon vaivaa silloisilla työmenetelmillä. Luola- ja kalliomaalaukset viestittävät ehkä aikansa uskonnosta, pyhien paikkojen merkitsemisestä, mutta myös esteettisestä kaipuusta kauneuteen.

Myös ihmisen halu koristautua on osa kauneuden kaipuuta. Hienot vaatteet ovat olleet kantajansa ylpeys. Korut ovat olleet osa sitä. Kulttuurit, joissa ei ole tarvittu vaatteita ovat taas koristaneet kehoaan tatuoinnein, lävistyksin ja maalauksin. Voimme ajatella, ettei ole ollut kulttuuria ilman tätä kauneudenkaipuuta. Tai jos on ollut, heitä on pidetty barbaareina ja raakalaisina.

Kauneuden käsitys on kuitenkin häilyväinen, sillä se on aika vahvasti kulttuuriseen perimään sidottu. Myös aika muuttaa sitä. Maalaus- ja kuvanveistotaide osoittavat, että esim. käsitys naiskauneudesta on vuosituhanten

SISÄLLYSLUETTELO

Jarmo Anttila	3	Pääkirjoitus: Jumalainen kauneus
Pekka Ervast	8	Toimittajalta
Terttu Wiio	9	Veljeyden merkityksestä
Marja Liisa Halmetoja	20	Kuolemattomuus ja jälleen syntyminen
Sauli Siekkinen	30	Hunnun takaa
Aija Tuukkala	31	Veljeyden henkisiä harjoituksia Kreivilässä
Oiva Solehmainen	33	Miten mietiskellä 3/3
Paula Monto	37	Syysmatinea Siilinjärvellä
	38	Luettua
	41	75 vuoden takaa
Suom. M. Nurmisto	43	H.P.B. ja termi "spiritualismi"
	44	Tapahtumakalenteri

myötä muuttunut. Antiikin Kreikan vahvat hahmot, jopa jyrkyys, jossa on voimaa, on tänä päivänä vaihtunut langanlaihoihin misseihin. Ehkä se kertoo siitä, että olemme yltäkyläisyydessämme lihavampia kuin koskaan, ja ihanteenhan pitää olla mahdollisimman kaukana meistä. Kulttuurit, jotka elivät niukkuudessa, jossa ylipainosta ei kärsitty, arvostivat pyöreyttä kauneutena. Tästä on hyviä esimerkkejä Intian veistostaiteesta ja renessanssin maalaustaiteesta. Ihminen on kulttuuriolento, jossa asuu kauneuden kaipuu. Minäkin käsityöläisenä ja seppänä pyrin antamaan tekemilleni tuotteille kauniin ja toimivan muodon. Kyky ymmärtää kauneutta on kuitenkin kehityksenalainen. Kauneusaistin kehittäminen vaatii työtä ja harjoitusta. Myös kyky nauttia kauneudesta vaatii harjoitusta. Siksi ns. makuasioista aina kiistellään niin paljon.

Nykyisin voisi myös puhua rumuuden estetiikasta. Siitäkin on tullut oma lajinsa mm. taiteissa, arkkitehtuurissa, kirjallisuudessa ja muodoissa.

Luonnon kauneus on taas sellaista, josta harvoin kiistellään. Nyt syksyn kynnyksellä on hyvä aika aistia luonnon värikylläisyyttä, sitä mahtavaa värien sinfoniaa, jota syksyinen kasvimaailma ilmentää. Luonnon tarkkailu on oikeaa henkistä harjoitusta. Rudolf Steiner

kehotti henkisen tien kulkijoita siihen. Se avaa meissä tietä oikeaan henkisyyteen ja kauneusaistin kehittymiseen.

Sufilaisilta ajattelijoita on jäänyt mieleen ajatus siitä, että ilmennyt luonto, jossa kauneus koko ajan on, on Jumalan salapuku, verho, johon Hän pukeutuu. Kun aistimme tuota kauneutta, voimme aavistaa siinä Jumalan läsnäolon. Se on kuin katsoisi vuodetta, jossa joku nukkuu peiton alla. Emme tiedä, kuka se nukkuja on, mutta tiedämme, että siellä on joku. Näin meidän tulisi osata katsoa myös ulkoista luontoa. Tämän saman ajatuksen löytää myös Pekka Ervastilta. Hän sanoo: ”Kauneus on Jumalan puku. Kauneus on se harso, se ilmennyksen verho, johon Jumala pukeutuu.”

Pekka Ervastian mukaan me ihmiset Jumalan kuvina, jumaluudesta singahtaneina kipinäinä, monadeina, olemme jotakin, joka on saanut muodon, ja tuon muodon idea, nimi on kauneus. Monadi on itsessään kauneuden mahdollisuus lukemattomin eri tavoin, mutta ilmennyksessä se kehittyy vähitellen saavuttaen sille ominaisen muodon. Ervastian mukaan kauneus on jotakin, joka ikuisuudessa syntyy ja ikuisuudessa valmistuu ja aina vaan valmistuu. Kauneus on jotakin, joka ikuisesti kehittyy ja kirkastuu. Ihmiskehitys tällä Telluksella on pitkä, pitkä pyhiinvaellus yhä kau-

niimpaan muotoon ja ilmennyksessä, lähemmäksi Jumalan kuvaa. Ihminen on henki, sielu ja ruumis. Henki on Jumala. Kolminaisuus, joka heijastaa itsestään alemman- nelinäisyyden, persoonallisen sielunelämän ja fyysis-eetterisen ruumiin. Ylempi kolminaisuus on intialaisittain aatma – buddhi – manas - tahto – tunto – tieto. Ervast jakaa tuon niin, että Aatma on myös hyvyys, hyvä tahto, manas on tieto – järki – totuus. Buddhi on tunto – rakkaus – kauneus. Siis hyvyys – kauneus – totuus. Me voimme nähdä, että nämä ovat sidoksissa toisiinsa niin, että ne ilmenevät aina yhdessä. ”Ei ole hyvyttä ilman totuutta, ei ole hyvyttä ilman kauneutta, ei ole totuutta ilman hyvyttä, rakkautta, ei ole totuutta ilman kauneutta, ei ole kauneutta ilman hyvyttä, ei ole rakkautta, ei kauneutta ilman totuutta. Nämä kaikki muodostavat tuon pyhän kolmion korkeamman jumalallisen kolmion, joka on yksi. SE on ensimmäinen muoto ilmennyksien maailmassa, se ilmentää kaikki suunnat, kaikki mahdolliset muodot pinnassa.

Kun tämä ylempi kolminaisuus heijastuu aineeseen, herättää se kaikki vastakohdat mahdollisuuksina. Hyvyyden vastakohta on pahuus, kauneuden rumuus ja totuuden valhe. Ihmisinä nykyisessä kehitysvaiheessa me voimme ilmentää noita kaikkia. Ne sekottuvat meissä koko ajan.

H. P. Blavatskyn mukaan teosofian tulisi yhdistää uskonto, tiede, filosofia ja taide. Pekka Ervast puhui kirjoissaan paljon taiteesta. Teosofiassa puhutaan ihmisen viidestä aistista, jotka meillä nyt on: kuulo, tunto, näkö, maku ja haju. Tulevaisuudessa kehittyy vielä kaksi aistia. Kirjassaan ”Salatiedettä omin päin” Ervast esittää, että nuo kaksi kehittyvää aistia ovat taiteilijanvaisto eli taiteellinen kauneusaisti ja filosofinen intuitio. Ervastin mukaan ihminen ei voi päästä totuuden tietoon ilman taiteellista kauneusaistia.

Miten tämä taiteellinen aisti vaikuttaa sielullisesti? Se on asenteen muutos ihmisessä, vaikka hän itse ei taiteilija olisikaan. Se vaikuttaa siten, että ihminen osaa asettua objektiiviselle kannalle elämän ja maailman ilmiöiden suhteen. Hän ihmettelee ja ihailee, hän kaikkialla etsii ja kaikkialla löytää, kaikkialla näkee. Hän ihmettelee ja ihailee, ei arvostele eikä tuomitse; hän on suvaitseva. Siksi taiteilijat näyttävät usein niin sanottujen tavallisten ihmisten mielestä moraalittomilta. Ervastin mukaan ihminen, jolla on taiteellinen aisti, voi menestyksekkäästi aloittaa myös älyllisen, filosofisen teosofian opiskelun, totuuden etsinnän. Jos taiteellinen aisti ei ole herännyt eikä herää, niin teosofia jää ihmiselle vain järjen pohdiskeluksi ja ihminen väsyä siihen. Kun taiteellinen aisti on toimiva, niin vähitellen ihminen voi

Toimittajalta

Pekka Ervast

Jos joku ihmisryhmä - kansa - sanoisi minulle: laadi nyt laki, jolla onnellistuttaisit meitä, en luultavasti uskaltaisi täyttää heidän pyyntöään, sillä en usko lakien voimaan positii-visessa merkityksessä.

Mutta eräs asia on, jota mielelläni soisin, että kaikki ihmiset oppisivat, jos kohta se varmasti ei kävisi päinsä lainsäädännön avulla, ja se asia on: mietiskely eli hiljaisena olo.

Yhteiskunnallisessa järjestyksessä sunnuntai on asetettu sitä varten. Mutta sunnuntain alkuperäinen tarkoitus on elämän hyörinässä ja pyörinässä unohtunut. Sitä paitsi se ei mietiskelyn kannalta vastaa tarkoitustaan, sillä kukaan tavallinen ihminen ei kykene käyttämään kokonaista päivää hiljaiseen mietiskelyyn.

Pitäisi olla joka päivä määrätty tunti sitä varten. Pitäisi yhteiskunnalliseen elämään juurtua semmoinen tapa, että tunti päivässä olisi omistettu hengen asioille, ei ”henkiseltyölle” ulkonaisessa merkityksessä, vaan mietiskelylle, hiljaisuuden äänen kuuntelemiselle.

Me ihmiset puuhaamme päivät umpeen ruumiillisen elämän hyväksi. Miksikä emme omistaisi jonkun

hetken sielullemme? Miksi emme ajattelisi nii

tä asioita, jotka ylhäältä ovat? Miksi emme kääntäisi mieliämme Jumalan puoleen? Olemmeko siis itse luoneet tämän maailman? Eikö ole mitään olemassa meidän yläpuolellamme?

Niin, ei sovi ryhtyä perustelemaan mietiskelyhetken tarvetta. Useimmat ihmiset ehkä nauraisivat. Saahan sitä laiskotella muutenkin. Mutta olen vakuutettu siitä, että monet semmoisesta keksinnöstä iloitsisivatkin. Monet, joita elämän pikku puuhat painavat ja raskauttavat, niin ettei heillä koskaan riitä aikaa hiljaana oloon, he varmaan olisivat kiitollisia, jos elämä olisi niin järjestetty yhteiskunnassa, että jokin hetki päivässä olisi pyhä. Ei vain ruokatunnit eikä yön lepo - vaan yleinen tapa kääntyä sisäänpäin.

Mutta tämä on utopiaa. Maailma ei ole vielä siihen kypsä.

Ja kuitenkin tulee joskus aika, jolloin Jumalaan, enkeleihin, näkymättömään maailmaan uskotaan - uskotaan sieluun ja kuolemattomuuteen, ei sen nojalla, mitä puhutaan ja opetetaan, vaan sen takia, että niistä

Ruusu-Risti

VELJEYDEN MERKITYKSESTÄ

Terttu

Wiio

*John Lennon: Imagine
Imagine no possessions,
I wonder if you can.
No need for greed or hunger;
a brotherhood of man.
Imagine all the people
sharing all the world.*

*You, you may say I'm a dreamer,
but I'm not the only one.
I hope some day you'll join us
and the world will live as one.*

Tässä tunnetussa laulussaan Lennon pyytää kuvittelemaan, että kaikki ihmiset ovat veljiä keskenään ja jakavat sovinnossa maailman. Tässä maailmassa ei olisi valtioihin tai uskontoihin perustuvia rajoja ja ihmiset eläisivät rauhassa. Lopussa hän pyytää meitä liittymään mukaan samalla tavalla uneksivien joukkoon.

Mikä veljeys?

Veljeys todellakin on ihmisten pitkäaikainen unelma. Mutta jo pelkkä sana on monimerkityksinen ja yksi eniten väärinkäytetyistä ja väärinymmärretyistä.. Kun ryhdymme sitä tarkemmin pohtimaan, se liukastelee käsistä. Siitä on vaikea saada otetta. Kannattaako edes yrittää?

Pohdiskelija joutuu heti alkuun kysymään, ketkä ovat veljiä. Oman

perheen jäsenet tietysti, mutta jos laajennetaan, ketkä muut. Kaikki ihmisetkö – hyvä, mutta millä perusteella vain ihmiset? Entä eläimet, kasvit, kivet, enkelit, alemmat ja ylemmät näkymättömät olennot... Onko niillä sama isä vai eri isä?

Jos pohdiskelija suuren vaivan jälkeen pääsee johonkin tulokseen, on hänen vielä ratkaistava, kuinka näiden veljien kanssa tulee toimia. Riittääkö, että yrittää toimia veljellisesti niiden kanssa, joita kohtaa. Vai pitäisikö ottaa huomioon nekin, joita ei koskaan tule näkemään, jotka joko asuvat liian kaukana tai eivät ole vielä syntyneenkään. Riittääkö, että omisissa henkilökohtaisissa suhteissaan pyrkii parempaan, vai pitäisikö tehdä jotain myös yhteiskuntakoneistolle, joka vaikuttaa isojen ihmismassojen elämään. Tai miten pitkälle riittää se, että pyrkii ajattelemaan myönteisesti ja veljellisesti, ja milloin on aika tarttua käytännön toimiin.

Ruusu-Ristin perustaja Pekka Ervast tuo kirjassaan ”Esoteerisia opetuksia” esille näkemyksen, että tässä näkyvässä maailmassa ei ennen Kristuksen syntymää oikeastaan ymmärrettykään veljeyttä sillä tavalla, että se olisi vaikuttanut tekoihin, vaan asia ymmärrettiin ainoastaan järjen ja älyn tasolla. Vasta Kristuksen avulla saatiin tälle pallollemme sellaisia voimia, että veljeys tuli mahdolliseksi toteuttaa maallisessa

elämässä tekemällä käytännön tekoja. Tästä on aikaa vasta 2000 vuotta, joten ei ihme, jos emme vielä näitä asioita osaa.

Asiaa voi lähestyä tavattoman monella tavalla. Omaksi näkökulmaksi olen tässä esityksessä valinnut veljeyden ilmenemismuotoja lähinnä omassa länsimaisessa elämänpiirissämme. Veljeyden ilmenemismuotoja esiintyy toki muuallakin. Esimerkiksi buddhan oppiin kuuluu säälin lisäksi yleinen altruismi, yleisen veljeyden julistus ihmiskunnalle sen pohjalta, että olemme kaikki samaa elämää ja saman karman lain alaisia.

Raamatullista taustaa

Kun lukee vanhaa ja uutta testamenttia veljeyden näkökulmasta, tulee helposti samoihin ajatuksiin kuin Ervast. Järjen tasolla kyllä ymmärrettiin, että kaikki on samasta Isästä lähtöisin. Se lukee jo Raamatun alkulehdillä luomiskertomuksessa. Sitten alkaa veljeyden rajaaminen pienempiin ympyröihin. Liiallinen veljeily naapurikansojen kanssa ei ollut lainkaan suotavaa. Esimerkiksi 3. Mooseksen kirjassa luetellaan 7 kanaanilaiskansaa, joista ei sopinut ottaa aviopuolisoa. (3 Mo 7:1-4: ”Älä lankoudu heidän kanssansa; älä anna tyttäriäsi heidän pojillensa, äläkä ota heidän tyttäriänsä pojillesi vaimoiksi. sillä he viettelevät

sinun poikasi luopumaan minusta ja palvelemaan muita Jumalia...”.) Ja 5. Mooseksen kirjassa (23:3-6) kielletään ammonilaisilta ja moabilaisilta pääsy Israelin seurakuntaan – pääsyä ei ollut koskaan edes kymmenennessä polvessa (1 Mo 23:3). Sodankäynti on vielä oma lukunsa.

Uuden testamentin puolella veljeys alkaa irrota kansallisista ja biologisista rajoista, ja rinnalle tuodaan hengellinen sukulaisuussuhde. Jeesus sanoi opetuslapsiaan veljiksi. ”Se joka tekee Isäni tahdon, on minun veljeni ja sisareni ja äitini.” (Mt 12:48-50). Ja toisessa kohdassa

(Mark 10:28-30) Jeesus sanoo, että jokainen, joka hänen tähtensä luopuu talosta tai veljistä tai sisarista tai äidistä tai lapsista tai pelloista, saa niitä satakertaisesti, nyt jo tässä ajassa, ja tulevassa maailmassa iankaikkisen elämän.

Fransiskus Assisilaisesta kerrotaan, että hän teki näin: luopui kaikesta, ja nimitti kaikkia ihmisiä, eläimiä ja jopa esineitäkin veljikseen ja sisarikseen. Se joka on vapaa kaikesta eikä omista mitään, pitää koko maailmaa kotinaan ja perheenään.

Järjestöllinen tie veljeyteen

Fransiskus Assisilaisen tie veljeyteen on vain harvojen saavutettavissa. Useimmat joutuvat tyytymään paljon pienempiin askeliin.

Teosofinen liike on omalta osaltaan yksi niistä järjestöistä, jotka ovat ottaneet päämääräkseen tukea ihmisiä näiden askeleiden ottamisessa. Teosofisen Seuran ensimmäinen ohjelmapykälä v. 1879 oli ihmiskunnan yleisen veljeyden ytimen muodostaminen katsomatta uskontunnustukseen, sukupuoleen, yhteiskunta-asemaan tai väriin. Ruusu-Ristin perustaja Pekka Ervast muotoili säännöt myöhemmin uudelleen niin että jäsenten tulee tunnustaa ihmisten veljeys (ei olla sen ydin). Tämä uusi muotoilu tuo paremmin esiin sen, että järjestön jäsenet ovat vain ihmisiä, jotka pyrkivät Velje-

den ihannetta kohti. Tavoitteena on, että jäsenet osoittavat (vähintäänkin) toisilleen mitä suurinta suvaitsevaisuutta ja ymmärrystä sekä pitävät totuutta korkeampana kaikkia uskontoja.

Veljeyden ihanne ei tietenkään ole uskontojen tai teosofien yksityisomaisuutta. Monet muutkin arvokasta työtä tekevät organisaatiot ovat ottaneet sen tavalla tai toisella ohjelmaansa. Esimerkkejä löytyy mm. ihmisoikeusjärjestöistä, kehitysapujärjestöistä ja rauhanliikkeestä. Otan tähän vielä muutamia muita esimerkkejä Suomessa toimivien järjestöjen internetsivuilta:

Vapaamuurarit

”Silloin kun veljellinen rakkaus teoissa toteutuu, silloin äly ei enää näyttele sydämen osaa. Veljeys ei ole pelkkää sosiaalista tunnetta, ei rauhaa eikä onnellisuutta – vaan se on ihmisen sisäisen itsen synnyttämää ja hänen sydämeensä sisäistettyjen henkisten ominaisuuksiensa suuntaamaa toiminnallista tahtoa. ”Käsi on sydämen näkyvä osa”. Arvonimeä Veli, jolla olen sinua juuri puhutellut, käytetään siksi, että Hän on yhteinen Isämme.”

Lions = luovuta isänmaasi onnellisempaan nousevalle sukupolvelle. Järjestö ilmoittaa olevansa maailman suurin vapaaehtoinen palvelujärjestö. ”Maan mahti voimakkain on yhteistyö, maan onni

varma vain, kun miehet, kansat veljenkättä lyö.”

Rotaryt ilmoittavat tunnuslausekseen: palvelumieli itsekkyyden tilalle. Järjestö perustettiin ajamaan ammattien välisen tuntemuksen lisäämistä, keskinäistä veljeyttä ja ystävyyttä. Nykyään järjestö on maailmanlaajuinen ja sen yhtenä päämääränä on ihmisten ystävyyden, veljeyden ja keskinäisen avunannon lisääminen yli koko maapallon.

Zonta (merkitsee luotettavaa intiaanien kielellä). Tämä vain naisille tarkoitettu järjestö ilmoittaa tavoitteekseen naisten aseman parantamisen. (Ymmärrän niin, että veljeys ei ole sukupuolisidonnainen)

Soroptimistit (vain naisia) ilmoittavat myös tavoitteekseen naisten aseman parantamisen ja ihmisoikeuksien edistämisen

Nuorkauppakamarit

”Ihmisten keskeinen veljeys on kansojen riippumattomuutta tärkeämpi. Ihmiskunnan palveleminen on elämän parasta työtä. (Ja tähän liittyy lisäys: Taloudellinen oikeudenmukaisuus voidaan parhaiten saavuttaa vapaiden ihmisten toimesta vapaan yrittäjyyden kautta.)”

Valistusajan ja Ranskan vallankumouksen perintö

Kuten huomasitte, Nuorkauppakamari ilmoitti myös oman käsitöksensä niistä menetelmistä,

niistä käytännön teoista, joilla oikeudenmukaisuus, tässä tapauksessa taloudellinen oikeudenmukaisuus, voidaan saavuttaa. Juuri tämä keinopuoli onkin hankala. Keinopuolesta ihmiset eivät niin vain pääse yksimielisyyteen, vaikka muuten olisivat periaatteessa yleisen veljeysihanteen kannalla. Tämä johtuu paljolti siitä, että käytännöllisestä veljeydestä ei oikeastaan voi puhua ilman että samalla puhuu myös vapaudesta ja tasa-arvosta. Veljeyttä ei voi käytännössä toteuttaa, ilman että nuo kaksi muutakin otetaan huomioon.

Ranskan vallankumous aloitti meidän aikamme, uusimman ajan, yhdistämällä toisiinsa nuo 3 sanaa: vapaus, veljeys ja tasa-arvo. Nuo sanat ovat valtavasti muovanneet nykyeurooppalaisen maailmankuvaa ja elämäntapaa. Kaikki kolme sanaa ovat myös hyvin ongelmallisia ja toisistaan riippuvaisia..

Jos heti alussa, 1800-luvulla, huomattiin, että vapaus ja tasa-arvo ovat osittain ristiriidassa keskenään. Jos kaikki toimisivat vapaasti muista välittämättä, yhteiskunnasta tulisi kaoottinen ja erittäin tasa-arvoton. On pakko rajoittaa vapautta ja tehdä kompromisseja. Toiset ryhtyivät painottamaan vapautta ja toiset tasa-arvoa, ja syntyi kaksi erilaista yhteiskunnanäkemystä, jotka vaikuttavat tänäkin päivänä.

Liberaaliset puolueet kannat-

tavat yksilöllisyyttä ja sellaista yhteiskuntaa, jossa valtio puuttuu mahdollisimman vähän yksilön asioihin. Sosialistiset puolueet taas korostavat Karl Marxin teorioihin nojautuen tasa-arvoa ja yhteisöllisyyttä, sosiaalisuutta ja kommunisuutta. Kumpikaan puoli ei ole välttynyt virheiden tekemiseltä ja ihmisuhreilta. Esim. USA:n perustuslait laadittiin aikanaan Ranskan vallankumoussaatteiden pohjalta, ja siellä on paino selvästi vapauden puolella. Tasa-arvossa se ei ole vahvoilla. Sosialismia ja kommunismia kokeilleissa maissa taas ei pystytty rakentamaan tasa-arvoa siten kuin haluttiin. Tätä esitystä laatiessani kävin katsomassa internetistä eri puolueiden sivuilta, mitä siellä nykyisin ajatellaan. Linaan tähän Vasemmistoliiton internetsivulta: ”Venäjän lokakuun vallankumous oli maailman sosialistisen liikkeen kannalta suuri onnettomuus, joka tuli merkitsemään taantumista sosialistien pyrkimyksille kaikilla rintamilla”.

Näiden kahden rintaman välissä Pohjoismaat ovat keskitien kulki-joina onnistuneet tähän asti näitä molempia paremmin. Toki meilläkin on väliin painotettu tasa-arvoa, niin kuin 70-luvulla, ja väliin vapautta, niin kuin nyt, kun yhteiskunnallista ohjausta puretaan.

Tasa-arvokysymyksissä on oi-

keastaan kaksi päälinjaa: annetaanko kaikille tasa-arvoiset mahdollisuudet, vai tasataanko myös lopputulosta ja minkä verran, kun kaikki ei kuitenkaan mene tasan.

Vapauden ja siihen liittyvän globalisaation ja markkinatalouden ongelmat ovat hyvin tunnettuja. Tasa-arvo on vaikeampi pala, koska siihen liitetään automaattisesti vain positiivisia tunteita. Toisaalta tasa-arvolla on monesti tarkoitettu vain länsimaalaisen valkoisen miehen tasa-arvoa. Ajatellaan siihen tapaan, että ihmisistä tulee tasa-arvoisempia, kun ryhtyvät elämään samalla tavalla kuin valkoinen mies.

Valkoinen mies toteuttaa veljeyttä

Valkoisen miehen asenne, että veljiä ovat lähinnä toiset valkoiset miehet, on historiallinen tosiasia. Sillä on niin paljon seurannaisvaikutuksia vielä nykyaikana, että tarkastelen hieman sen äärimuotoa, orjuutta.

Orjia oli pidetty jo kaukaisina aikoina, kuten Sumerissa, ja raamatussakin heidät mainitaan. Keskeiseksi yhteiskuntaluokaksi orjat muodostuivat kuitenkin vasta Kreikan ja Rooman valtakunnissa, joissa koko talouselämä perustui orjatyövoimalle. Nykyään ihmettelemme, että muissa asioissa niin laaja-alainen ja etevä mies kuin Aristoteles oli siinä määrin oman

aikansa vanki, että kehitteli ajatuksen ns. luonnollisesta orjuudesta. Aristoteleen mukaan luonto on määrännyt tietyt henkilöt orjuuteen. Orjuuttaminen oli oikeudenmukaista silloin, jos on ihmisiä, jotka soveltuvat puutteellisen järkensä takia vain välineeksi. Hänen mukaansa luonto on halunnut tehdä vapaat ja orjat ruumiiltaan erilaisiksi. Orjuus on niiden kohtalo, jotka ansaitsevatkin tulla orjiksi.

Merkille pantavaa on, että ihonväriä tai rotua ei orjuuden perusteluissa painotettu. Kreikkalaiset kyllä halveksivat muita kansoja muista syistä, koska pitivät heitä barbaareina. Rasismi sai alkunsa vasta silloin, kun afrikkalaisia orjia alettiin rahdata Atlantin molemmille puolille ja heräsi kysymys, miksi juuri mustaihoinen olisi sopiva orjaksi. Perusteluja löydettiin Raamatusta. Nooa kiroaa Haamin pojan Kanaanin ja sanoo, että olkoon hän veljiensä orjain orja. Toisessa raamatunkohdassa sanotaan, että Haamin jälkeläiset on määrätty palvelijoiksi. Silloin kun orjuus haluttiin perustella vetoamalla suoraan tähän tai tuohon Raamatun kohtaan, selitettiin, että orjuus oli enemmänkin ruumiillinen kuin sielullinen tila. Hengellisessä maailmassa kaikki ihmiset olivat veljiä yhteydessä Jumalaan, maallisessa elämässä orjuus oli välttämätön osa synnin maailmaa.

Mitä sanoikaan Ervast alussa mainitussa kirjassaan! Orjuus on malliesimerkki siitä, miten käy, jos veljeys ymmärretään vain älyllisesti, mutta ei käytännön tekoina.

Orjatalouden piirissä oli valtavat määrät ihmisiä. Orjien tuottamat hyödykkeet virtasivat pitkiä matkoja laajemminkin Eurooppaan ja esim. Hampuri oli Amerikasta orjatyövoimalla tuotetun sokerin jalostuskeskus. Eurooppalainen hyvinvointi on monella tavoin sidoksissa orjuuden historiaan. Meillä on paljon makamatonta kunniavelkaa eteläisille veljille.

Orjalaiva Zong

Aikakaudelle hyvin kuvaava on orjalaiva Zongin tapauksesta käyty oikeudenkäynti vuonna 1783. Tämän kouluesimerkin on ehkä moni teistä kuullutkin. Lyhykäisyydessään ja vapaasti englanninkieliseltä sivulta suomennettuna se kuuluu näin:

Matka alkoi Afrikan rannikolta 6.9.1781. Kuten yleensäkin oli tapana, laivaan lastattiin paljon enemmän orjia kuin mille oli tilaa, 470 kpl, ja sen seurauksena sairaudet ja aliravitseminen olivat vaatineet 7 valkoihoisen ja 60 afrikkalaisen hengen marraskuun 29 päivään mennessä. Tuona samana päivänä kapteeni päätti heittää loput sairaat afrikkalaiset mereen suojellakseen

miehistöä ja jäljellä olevaa orjalastia. Hän kutsui miehistön kokoon ja selitti, että heittämällä orjat yli laidan silloin kun nämä olivat vielä elossa, voitaisiin vaikuttaa matkan taloudelliseen tulokseen ja vähentää miehistön taloudellista vastuuta. Sen aikainen laki kuului: Vakuutuksenantaja ottaa riskin orjien menettämisestä, kaappaamisesta ja kuolemasta, tai muusta heille sattuvasta odottamattomasta onnettomuudesta, mutta luonnollista kuolemaa pidetään aina mahdollisena: luonnollisella kuolemalla tarkoitetaan, ei ainoastaan tautien ja sairauksien aiheuttamaa kuolemaa, vaan myös tapausta, jossa vanki tuhoaa itsensä epätoivoissaan, kuten usein tapahtuu: mutta jos orjat tapetaan tai heitetään mereen tarkoituksella tukahduttaa kapina, täytyy vakuutuksenantajan vastata kustannuksista. Kolmen päivän aikana orjia heitettiin mereen 133 kpl. Kun omistajat sitten yrittivät vaatia mereen heitettyjen orjien täyttä arvoa vakuutusyhtiöltä, yhtiö kieltäytyi. Perustelu, että orjat oli pitänyt heittää mereen sen vuoksi, että vesivarat olivat loppumassa, huomattiin paikkansa pitämättömäksi. Kun laiva rantautui 22. joulukuuta, vettä oli varastossa vielä 420 gallonaa.

Kun tätä tapausta puitiin oikeudessa, pääkysymys ei ollut ihmisoi-

keuksissa, vaan siinä, kenen kuului kantaa taloudelliset vahingot. Pääjuristi esitti seuraavanlaisen lausunnon: ”Tässä on kysymys irtaimistosta tai tavaroista ja niiden heittämisestä laidan yli”. Britannian varaoikeuskansleri oli jo aiemmin eräässä lausunnossaan sanonut, että ”neekereitä pitää arvostaa kauppa- ja merenkulkulaeissa tavaroina ja hyödykkeinä”. Päätuomari totesi, että ”tapaus on samanlainen kuin jos hevosia olisi heitetty yli laidan”.

Sukulaisuussuhteita

Nykyään emme antaisi heittää hevosiakaan mereen tuollaisilla perusteluilla. Mutta viittaus eläimiin saa meidät kyllä miettimään, mihin vedämme veljeyden rajan. Mahtaisiko suhtautumisemme eläimiin olla meille samanlainen sokea pilkku silmässä, jota itse emme huomaa, mutta jota tulevat sukupolvet tulevat kauhistelemaan?

Mitä ihmisiin tulee, niin meneinä aikoina todella esiintyi epäilyksiä siitä, ovatko kaikki ihmisrodut ihmisiä. Olemme ensimmäinen sukupolvi, joka on saanut kuulla tieteellisiä perusteluja sille, että kyllä ovat. Molekyylogeneettisten tutkimusten tuloksena on pudonnut pohja koko rotuajattelulta. Sama kuin puhuisi ruskeasilmäisten rodusta ja sinisilmäisten rodusta, tai ainakin melkein. Näin olen asian ymmärtänyt.

Ihmissuhdelajit

Menneillä sukupolvilla oli siis erilaisia käsityksiä siitä, ketkä ovat ihmisiä, mutta heillä oli erilaisia käsityksiä myös siitä, ketkä ovat sukulaisia, kuten veljiä. Herääkin kysymys, mistä on otettu ihmissuhdeihanteeksi nimenomaan veljeys. Ei ainakaan alkuperäiskansoilta. Kulttuuriantropologit ovat niitä selvittelleet, ja sanovat, että länsimaalaistyyppiset pitämykset näissä asioissa eivät ole universaalisesti päteviä. Varhaiskantaisissa yhteisöissä sukulaisuussäännöt ovat monimutkaisia. Suora lainaus eräästä tietosanakirjasta: ”Tekisi mieli kehottaa jokaista, joka pitää kirjoitustettomien kulttuurien yhteisöelämää kehittymättömänä tai joka kaipaa vaativaa aivovoimistelua, tutustumaan ns. primitiivisten kulttuurien sukulaisuusjärjestelmiin.”

Konfutse puolestaan luetteli viisi erilaista ihmisten välisten suhteiden perustyyppiä:

- keisarin ja alamaisen
- isän ja pojan
- miehen ja naisen
- vanhemman ja nuoremman veljen
- ystävien

Konfutsen mainitsemat ihmissuhde-esimerkit olivat ystävyyttä lukuunottamatta enemmän tai vähemmän hierarkkisia, ylemmän ja alemman henkilön välisiä suhteita.

Vähiten hierarkiaa oli vanhemman ja nuoremman veljen välillä. Konfutse lieneekin ajatellut lähinnä valtasuhteita.

Jään miettimään, miksi äidin ja lapsen suhde puuttuu Konfutsen listasta. Eikö se ole aivan perustavanlaatuinen ihmissuhde?

Italialainen sosiologi Alberoni vastaa tähän siihen tapaan, että ainaakaan yleiseksi ihanteeksi äiti-lapsi-suhde ei sovellu. Silloin ihanteena olisi niin korkea aate, että se on käytännössä mahdoton. Jos jokainen vain antaa eikä kukaan ota, niin kaikki taloudellinen toiminta pysähtyy. Mitään liian ylevää tai sankarillista ei voi ottaa yleiseksi normiksi, joka koskisi kaikkia ihmisiä. Ajatus on sama kuin Immanuel Kantilla, joka kehitteli kategoriseksi imperatiiviksi sanotun periaatteen. Se tarkoittaa, että jokainen yksilö toimii vain sellaisten periaatteiden mukaisesti, jotka jokainen järkevä ihminen voi ajatella ja tahtoa yleiseksi laiksi.

Ja ääni sisältäni väittää vastaan: Äitihän auttaa ja tukee ihannetilassa lastaan vain niin kauan, kuin se on lapsen parhaaksi, ja päästää sitten irti, lentämään omilla siivillään. Suurten aatteiden ja ihanteiden joukkoon soisi niin mielellään mukaan hivenen enemmän äidillistä lämpöä ja huolenpitoa.

Ystävyys ja rakkaus

Konfutsen listassa viimeisenä

mainittu ihmissuhdelaji ystävyys poikkeaa muista siten, että se ei ole hierarkinen, vaan samanarvoisten välinen. Voisiko siitä olla apua, kun ei kerran äidillisyyks kelvannut? Ja miten se eroaa veljeydestä? Äsken mainittu Alberoni tietää kertoa siitäkin:

Ystävyys eroaa veljeydestä ainakin siinä, että ystävyys on ehdottomasti henkilökohtaista. Ystävyys alkaa niin, että kaksi ihmistä tapaa toisiaan useita kertoja peräkkäin. Tapaamiskertojen välissä ystävyys kehittyy syventymisprosessissa.

Ystävät voivat olla yhteiskunnallisesti aivan eriarvoisia, mutta ystävyysuhteessaan he kokevat toisensa samanarvoisiksi Ystävä ei ole se ihminen, joka antaa meille jotakin tai ruokkii meitä tai huolehtii meistä. Hän ei ole elättäjä tai hyväntekijä.

Mutta ystävyys on myös etusijan antamista. Ystävää rakastetaan enemmän kuin muita, pidetään parempana kuin muita, parempana kuin tuntemattomien ihmisten suurta joukkoa. Ystävyysdessä osoitetaan henkilökohtaista huomiota. Ystävyys on rakkauden eettinen muoto.

Immanuel Kant tuli siihen tulokseen, että emme me voi pakottaa itseämme rakastamaan jotakuta. Emme voi pakottautua tuntemaan sympatiaa. Rakkaus ja sympatia ovat spontaaneja tunteita, ja niitä ei voi herättää tahdon avulla. Vi-

hollista voi yrittää rakastaa, mutta korkeintaan pystyy tekoihin hänen puolestaan. Ja tekohan ei ole sama kuin tunne.

Rooman keisari Marcus Aurelius puolestaan varoitteli sitoutumasta läheisiin ihmisiin, kuten sukulaisiin ja ystäviin. Sellainen on välttämättä puolueellista, ja saa aikaan tuhoisia tunteita kuten mustasukkaisuutta, kateutta ja kostonhimoa. Sellainen ei sovi yhteen maailmankansalaisuuden ja jokaiselle kuuluvan ihmisarvon kunnioittamisen kanssa. Tunteita ei ole mahdollista ulottaa tasapuolisesti kaikkiin. Yritys rakastaa veljellisesti kaikkia kansalaisia johtaa koko rakkauden tunteen vesittymiseen, huomasi jo Aristoteles.

Veljeyden nurja puoli

Alberoni näkee arvostelemisen aihetta myös sisaruussuhteiden ihannemallissa. Tuo malli on kulttuurissamme hyvin korkealla. Ihannetilassa sisarusten täytyy aina rakastaa toisiaan, aina antaa toisilleen, aina auttaa toisiaan. Ihanne on paljon todellisuutta ylempänä. Jos veljemme varastaa meiltä tai petkuttaa meitä, ihannemalli neuvoo sopimaan asian, antamaan hänelle anteeksi ja pysymään kaikesta huolimatta hänen rinnallaan. Voidaan jopa odottaa, että rikoksen tehnyttä veljeä tulee suojella. Kaikki sisaruset eivät käyttäydy näin, mutta se ei

tee tyhjäksi ihannemallia. Kaikissa maissa laki ei annakaan arvoa verisukulaisten todistukselle.

Veljesrakkauden ihanne ja armeliaisuuden ihanne eivät ole käytännössä niin jaloja kuin oli tarkoitus. Koska ne antavat aina anteeksi, ne myös vaativat, että niille annetaan anteeksi. Ihanne synnyttää suvaitsevaisuutta, mutta myös sormien läpi katsomista, rikoskumppanuutta ja tekopyhyyttä. Lopulta mikään ei ole puhdasta ja selkeää, vaan ihmiset jatkavat vääryyden tekemistä, koska saavat aina anteeksi.

Puolueeton veljeys

Protestanttisissa maissa veljeyskäsityksen nurjat puolet eivät ehkä näy näin ilmeisinä. Meillä yhteiskunnan toiminta on kehitetty sellaiseksi, että kärjistetysti sanottuna siinä ei periaatteessa tarvita epäitsekkyyttä, pyyteettömyyttä, uhrautuvuutta, lähimmäisenrakkautta. Vaatimuksena on ainoastaan, että täyttää ammatilliset ja yhteiskunnalliset velvollisuutensa nuhteettomasti. Luukun takana oleva virkailija hoitaa hallinnolliset asiat kaikkien asiakkaiden kanssa samalla tavalla. Hyvään palveluun ei tarvita armeliaisuutta.

Modernin hallinnon puolueettomuuden on luonut kantilainen etiikka. Siitä ei ole epäilystäkään, väittää Alberoni. Eron huomaa katsomalla esim. katolisia maita, joissa hallinnon sisällä on ystävyys, perheen,

suvun tms. etuoikeuden suosimista. On sanottu, että tunteiden etiikka on pitkittänyt etuoikeuksien olemassaoloa ja ollut esteenä yhteiskunnan kehittymiselle.

Kantin ajatuksista on siis johdettu eräänlainen persoonattomuuden etiikka. Alberoni sanoo, että yhteiskunta ei ole tullut paremmaksi sen takia, että ihmiset rakastaisivat toisiaan enemmän, vaan sen takia, että tunteet on erotettu pois ja asetettu velvollisuus ensimmäiselle sijalle

Veljet ja veljeskunnat

Toisaalta kristinuskokin sanoo meille, että velvollisuutemme on rakastaa lähimmäisiämme. Jos ei se kerran millään onnistu koskemaan kaikkia ihmisiä, niin olisiko apua, jos liittyttäisiin johonkin pienempään veljeskuntaan, vaikkapa johonkin niistä, joita lueteltiin tämän esityksen alussa, ja opeteltaisiin veljeyttä vähän pienemmissä ympyröissä. Veljeskuntiinhan eivät koskaan kuulu kaikki ihmiset, vaan ainoastaan jäsenet.

Kysytäänpä asiaa samalta oppisältä, Alberonilta. Hän rinnastaa veljeskunnat joukkoliikkeisiin, samaan ilmiöryhmään, johon kuuluvat mm. vallankumoukset ja uskonpuhdistukset. Niille on tyypillistä kolmivaiheinen elinkaari.

Syntyvaiheessa on joukko ihmisiä, jotka ovat kokeneet ilmes-

tyksen, tajunnan laajentumisen tai vastaavan, ja ovat täynnä palavaa uskoa ja valtavaa uudistuksen toivoa. Syntyvaiheessa ihmiset tuntevat kuuluvansa ikään kuin valittujen joukkoon. Ihmiset ovat täynnä iloa ja näkevät menneisyytensä aikana, joka oli pimeyttä ja erehdyksiä. Syntyy veljeyttä ja spontaania kommunismia.

Toisessa vaiheessa ryhmästä tulee organisaatio. Se laatii itselleen säännöt ja käy muodossa tai toisessa läpi teologiset väittelynsä. Se määrittelee toiminta-alueensa ja valitsee itselleen paimenet. Tavallisesti se luopuu alkuaikojen yli-innokkaista odotuksista.

Kolmannessa vaiheessa ollaan arkipäivän tilassa. Kukaan ei enää liity mukaan kääntymyksen takia. Liikkeeseen kuuluu paikkakunnalla syntynyttä väkeä, jotka käyvät tilaisuuksissa, koska heidän tuttunsakin käyvät. Papit huolehtivat enemmän seurapiiriasioista kuin Jumalasta. Sanaa veli käytetään vielä, mutta vain uskonnollisten menojen aikana.

Tuntuuko siltä, että olette nähneet jotain tällaista jossain?

Solidaarisuus ja sosiaalinen pääoma

Veljeys on kuitenkin niin arvokas aate, että muodossa tai toisessa se säilyy, vaikka sen ympärille rakentuneet ryhmittymät muuttai-

sivat muotoaan. Olen ollut huomaavinani, että yhteiskunnallisessa keskustelussa veljeyden rinnalle on noussut kaksi sanaa, joilla tarkoitetaan osittain samaa asiaa, josta oli kyse Ranskan vallankumouksessa. Toinen on uudelleen virinnyt solidaarisuuskeskustelu ja toinen on melko uusi käsite nimeltään sosiaalinen pääoma.

Romano Prodi piti toukokuussa 2003 alustuksen laajentuneen Euroopan unionin kulttuuria ja henkistä ulottuvuutta käsittelevän ryhmän kokouksessa. Hän sanoi: ”Solidaarisuus on sana, jolla on monta kerrostumaa merkityksiä ja johon liittyy monenlaisia tunteita. Se on enemmän kuin veljeys, eikä vain siksi, että sana on sukupuolineutraali. Uudet tavoitteet edellyttävät, että julistamme yksiselitteisesti ihmisarvon menevän muiden arvojen edelle. Meidän on tuettava kansainvälistä solidaarisuutta ottamalla meille kuuluva vastuu maailmassa ja erityisesti suhteessa etelän maihin. Solidaarisuus on vastaus sekä Euroopan yhteiskuntien että koko maailman sisällä yhä leveneviin kuiluihin.”

Sosiaalisen pääoman käsitteestä tullaan varmasti vielä kuulemaan paljon. On suorastaan jo sanottu, että tämä käsite tulee yhdistämään vapauden, veljeyden ja tasa-arvon siten, että ne eivät sulje pois toisiaan. Sosiaalinen pääoma on hyvin lähellä

solidaarisuutta ja veljeyttä.

Termi on tullut suomalaisten tietoon ainakin Martti Ahtisaaren viimeisestä uudenvuodenpuheesta, kun hän mainitsi, että yhteiskunnan vahvuus riippuu sosiaalisesta pääomasta, joka koostuu ihmisten keskinäisestä luottamuksesta. Tähän käsitteeseen viitattiin myös silloin, kun uutisoitiin suomenruotsalaisten paremmasta terveydestä ja löydettiin sille selityksiä paremmasta sosiaalisesta verkostosta. Termiä näkee jo suomalaisten puolueiden puolueohjelmissakin.

Termin kehittäjä on italialainen sosiologi Robert D. Putnam. Hän huomasi, että vauraan Pohjois-Italian ja köyhemmän Etelä-Italian eroille löytyi selitys niissä asuvien ihmisten erilaisesta yhteistyökyvystä. Ydin on ihmisten välinen luottamus ja tietysti myös luottamuksenarvoisuus. Sosiaalinen pääoma on tavallaan neljäs pääomalaji, kun muut kolme ovat rahapääoma, fyysinen pääoma ja henkinen pääoma. Niille, joita asia lähemmin kiinnostaa, löytyy esim. Kansalaisopistojen verkkosivuilta helppolukuista ja mielenkiintoista

Lähteitä:

Tietäjän aarteisto

Pekka Ervast:

Francesco Alberoni:

Eri järjestöjen, puolueiden ja oppilaitosten internetsivuja,

mm.

kalvoaineistoa.

Maailmankansalainen ja veljeys

Nykyinen maailmankansalainen joutuu puntaroimaan entistäkin tarkemmin, mitä veljeys on käytännössä. Hän joutuu puntaroimaan sekä mielipiteitään että valintojaan. Tavallisen perheenäidinkin on syytä olla jossain määrin selvillä siitä, mitä hänen ostokassinsa sisältö vaikuttaa toisella puolella maapalloa asuvan veljen elämään. Mehän olemme kuulleet, että jos jokainen ihminen kuluttaisi niin kuin suomalainen, tarvittaisiin neljä maapalloa. Ja meillä on sentään yksi parhaista ympäristöohjelmista. Emme voi luottaa siihen, että valtio päättää puolestamme, sillä valtaa on siirtynyt monikansallisille yrityksille. Vesipula, infektioaudit ja terrorismi uhkaavat. Ja vaikka ei ryhdyttäisi koko maailman murheita kantamaan, jo pelkästään työelämän muutos ja muutkin rakennemuutokset omassa maassa koettelevat niin perhesuhteita kuin muitakin ihmisiä suhteita. Veljeyden haasteet ovat entistä kovemmat.

Näissä yhteyksissä kannattaa vielä mainita Emmaus –liikkeen perustajan Abbé Pierren pieni, mut-

Esoteerisia opetuksia

Ystävyys

h i ç ä Ē ã ~ í í ç ã ì ì è à ~ ä Ž ã ĩ
ä Ē Ē ä ö ó á í ó ã ä Ē Ē

= = Marja Liisa Halme-
toja

Kiehtovia ja hieman pelottavia-
kin mahdollisuuksia. Ja käsitteinäkin
ne molemmat sisältävät paljon eri
vaihtoehtoja. Puhutaan iankaikkises-
ta elämästä, mitä se on ja millaista
elämää? Tai sielunvaelluksesta, miltä
tuntuisi syntyä eläimen hahmoon,
tai voimmeko ehkä kärsiä ikuisesti
helvetissä.

Huhhuh!

Että valitsin tällaisen aiheen,
osoittaa, että lähestyn ikää, jolloin
asia tulee ajankohtaiseksi.

Käsitän sekä elämän että kuole-
man suurena seikkailuna, kuitenkin
haluaisin asennoitua oikein lähties-
säni tästä maallisesta majastani.

Ihmisen kuolemattomuus

on jo itsessään vaativa filosofi-
nen kysymys. Mitä on elämä, mikä
kuolee ja milloin ja kuoleeko?

Jatkuuko kuolemanjälkeinen
elämä ehkä tuomiopäivää odotellessa
– sehän on viimeinen päivä. Mitä on
viimeisen päivän jälkeen? Yö? Tai-
vas? Helveti? Miksi meitä lajitellaan
viimeisenä päivänä ellei ole jo-tain
sen jälkeen? Ehkä yön jälkeistä uutta
luomispäivää varten tarkistetaan,
onko luokalle jääneitä?

Meillä on filosofisesti ajatellen

monta tuomiopäivää, monta kuole-
maa tai ainakin monta kiirastulta.
On huonon omantunnon aiheuttama
kiirastuli-tila, joka on enemmänkin
puhdistautumista, omien erehdysten
ja luonnevikojen käsittelyä. Siinä
tilassa itsekasvatustyötä tekevät
monet jo nyt eläessään. ”Elämä on
kuolemista” sanoi jo lauluntekijä.

On totuuden hetkiä, kuten
kuoleman ja syntymän hetki, jolloin
ehkä saamme nähdä vilahduksen
Suurta Suunnitelmaa. Sanotaanhan,
että kuolema onkin syntymä toiseen
todellisuuteen.

Luommeko nahkamme kuin
käärmeet uudelleen ja uudelleen ja
millä edellytyksillä?

Mikä voi olla ikuista?

Tieteenkin maailmassa on vi-
rinnyt useita filosofian ja uskontotie-
teen haaroja näitä asioita tutkimaan,
mutta heiltä vastauksia etsiessäni
tulokset ovat jääneet laihoiksi.

Descartes esimerkiksi asetti ky-
seenalaiseksi useimmat uskontofilo-
sofiset arvot. Myönsi kyllä minuuden
ja mielen olemassaolon, mutta kun
oli kyse tietoisuudesta, läheni hän jo
itämaista ajattelua esittämällä, miten
todellisuutemme voikin olla harhaa.
Ja voisimme lisätä; yksi todellisuus
muiden joukossa. Unikin voi tuntua
todelliselta näkijälleen. Leibnitz
läheni omalta osaltaan itämaista
viisaustiedettä korostaessaan, että

aine ja voima ovat saman periaatteen kaksi puolta ja että ihmismonadi ja jokainen atomi ovat näitä kaikkeuden lakeja heijastavia voimia.

Elämä on energioiden liikettä. Kuolema liikunnan lakkaamista. Kun tajunta, monadi, liikunnan aiheuttaja ja kokoava voima, poistuu kehosta, kehon lopullinen hajoaminen alkaa. Energia siirtyy toisaalle, kehon tarpeettomiksi jääneet atomit siirtyvät muualle luonnon suuressa kiertokulussa.

Lääkäreillä on oma perustelunsa hetkelle, jolloin ihmisen sanotaan kuolleen. Uskonnot ja henkítieteilijät pitävät näitä määrityksiä keinotekoisina, sillä uskotaan hengen hyvin vähitellen erkaantuvan ja vapautuvan kuorestaan kuin syntyvän perhosen. Kirkollisetkin saattotoimet kestävät eri uskonnoissa jopa viikkoja.

Mitä sitten itse tiedän kuolemasta?

Ainoa omakohtainen tietoni aiheesta on ruumiista irtautumiskokemus, ihan vaikuttava, muttei suinkaan todista vielä mistään kuolemattomuudesta. Minulle se todisti, että olen muutakin kuin fyysinen itseni.

Oikeastaan tapaus todisti enemmänkin: Että tietoisuuteni on jotain, johon ei tarvita ainakaan fyysistä muotoa, että muotojen maailmat – olivatpa ne unta tai mielikuvitusta

tai arkipäivää, ovat kaikki epäoleellisia ja katoavia. Että johonkin muotoon takertuminen on kärsimyksen alku. Tämä tieto on tuonut elämääni eräänlaista keveyttä, ulkonaiset menetykset eivät ole ainakaan vielä minua murtaneet, pidän niitä välttämättömyyksinä.

Viime vuosisadan alussa teosofisen liikkeen alkuvuosina Suomessa tunnettu vaikuttaja Yrjö Kallinen puhui siitä, että me kaikki elämme kuin unessa. Hän tarkoitti juuri käsitystämme todellisuudesta, jossa elämme. Kuinka se onkin harhanomaista ja subjektiivista, itsekeskeistä. Kuinka kirkas hetki hengen maailmasta voi valaista tätä maailmaamme aivan uudella tavalla, avartaa kokemuspääpiiriämme. Kuten hän sanoi, siten, että toisessa olennossa ja samalla kaikissa luonnonvaltakunnissa voimme nähdä ikuisen entiteetin, elävän hengen.

Itämainen maailmansyntöoppi

Perustan esitykseni teosofien käsitteille seitsenkertaisesta ihmisestä, jolloin henkistä puolta edustavat aatma, buddhi ja manas sekä persoonallisuuden ns. alempi äly, tunneruumis ja fyysinen keho, jolla on näkymätön kaksoispuoli. Koska en myöskään ole mikään salatieteilijä, tämä kaikki on taas teoriaa, jonka olen pystynyt vain järjelläni

hyväksymään.

Lainaan tässä esityksessäni Madame Blavatskyn Mestarin Khut Humin opetuksia, joka muuten itse sa-noi, ettei hän vielä mikään adepti ollut. Tämäkin kannattaa painaa mieleen, kun lajittelemme opettajiamme eri arvoasteisiin aika huolettomasti pystymättä arvostelevaan heidän todellista tasoaan.

Itämainen maailmansyntykäsitys kertoo, kuinka jumaluudesta ensin tuli esiin ikuinen äiti nukuttuaan seitsemän ikuisuutta. Seitsemän oli luomispäiviäkin, seitsenäinen ihminen on saanut hallintaansa yhden olemuspuolen jokaisessa uudessa ”luomispäivässä” ja tämä työ on meillä vielä kesken.

Maailmakaikkeudella on sisään- ja uloshengitys, se lepää suuren levon aikana ja on kuin unessa, herää aikanaan taas tietoiseksi ja synnyttää tietoisuuksia yhä useammille tasoille.

Tietoinen tai tiedoton liike, se on ikuinen elämä eikä se lakkaa silloinkaan kun maailmat lepäävät. Mutta että näkyvä muuttuu näkymättömäksi, ei tarkoita elämän loppumista. Siis kuolema näkyvässä maailmassa ei ole lopullinen kuolema. Se, mitä kutsumme tässä maailmassamme pahaksi ja epätäydelliseksi, ehkä muuttuu tuhkaksi tai kuluu pois. Itse elämä, monadimme ei katoa.

Myös muut muodot jatkavat

kehitystään levon jälkeen siitä, mihin edellisellä kaudellaan jäivät. Ihmisten omahyväinen käsitys itsestään ”luomakunnan kruunuina” osoittaa, ettemme tunne riittävästi muita luonnonvaltakuntia tai uskontojen kuvailemia enkelihierarkioita.

”Itsetietoinen olemassaolomme on kuudennen periaatteen, ylisielun, buddhin olemuksesta laskeutunut läpi kaikkien alkeismuotojen ja saavuttanut yksilöllisyyden luonnon antamien syösten ja myös omien ponnisteluensa avulla” – sanoo tämä Koot Hoomi.

Kaunis vertauskuva luonnon toiminnasta löytyy myös Kalevalassa Lemminkäisen äidin kootessa poikansa muruja Tuonelan joesta ja rukoillessa tälle uutta elämää, jonka mehiläinen sitten toikin taivaasta ja Lemminkäinen nousee siitä ”pikuista parempanakin, ehompana entistänsä”. Niin mekin; jokainen meistä oppii jotakin arvokasta elämänsä varrella ja kehittyä, vaikka tuo elämä sivullisista voi näyttää suurelta epäonnistumiselta.

Karman toiminnasta

Useimmat vanhoista uskonnoista opettivat esoteerisena tietona, että palataan maan päälle jatkamaan uudessa ”puvussa”. Raamatussa viitataan monessa kohdin tähän uskoon. Kirkko vain ohittaa nämä kohdat. Esim. Jeesuksen opetuslap-

set kysyivät, ”kuka oli tehnyt syntiä, sokeana syntynytkö vaiko hänen lähei-sensä”. Tämähän edellyttää, että on eletty aiemmin.

Tässä raamatunlauseessa muuten esiintyy nykyäänkin tavallinen asenne karmaan, että sokeus olisi rangaistus synnistä!

Ihmiskunnan veljeyteen kuuluu sekin, että kaikki kohtalot kuuluvat kaikille, jos haluamme tulla täydellisiksi, on opittava elämää kaikissa olosuhteissa ja hirveissäkin kohtaloissa. Karma on looginen seuraus, ei palkinto eikä rangaistus.

Vanha itämainen tarina teroitti, ettei koskaan voida tietää, mikä on hyvää ja mikä pahaa. Kaikkia asiaan vaikuttavia puolia ja tulevia seurauksia tuskin pystyy arvioimaan - ja voihan ns. onnenpotku tehdä meistä välinpitämättömiä - taas vastoinkäymisistä voi seurata vaikkapa tapojen parantumista tai parempia lakeja yhteiskuntaan. Toisen kohtalossa piilee aina jokin sisäinen lainalaisuus, jota emme tunne.

Omaakin kohtaloa on vaikea tulkita.

Kaiken huippu on, että otamme kohtalon kolhut ja onnenpotkut henkilökohtaisesti. Ovathan ne henkilö-kohtaisia, mutta ne ovat kokeita. Emme älyä, että samoin käy joka päivä tuhansille kanssavaeltajillemme. Jos tuntuukin, ettemme olisi jotakin koettelemusta ansainneet,

ajatelkaamme, että ehkä voimme vähentää jonkun toisen kärsimystä, kantaa kerrankin osuuttamme yhteisestä kohtalosta, johon kaikki meidät on kuitenkin kytketty.

Tulee mieleeni tarina langeneista enkeleistä. Ilmestyskirjassa siihen viitataan ja myös Mooseksen kirjassa. Osa enkeleistä heitettiin maan päälle, koska he eivät totelleet käskyä siirtyä fyysisiin ruumiisiin vapaaehtoisesti. Sanotaan, että emme kärsisi sairauksista, jos olisimme heti totelleet suurta suunnitelmaa ja ruumiistuneet heti, kun luonto oli nämä muodot meille valmistanut. Tällainen henkinen ylpeys vaivaa meitä, jotka elämme kahden maailman kansalaisina, näkyväisen ja näkymättömän. Henkinä suhtaudumme hiukan alentuvasti fyysiseen ja uskomme sen hallitsemisen olevan helppoa, vaikka koko ajan teemme raskaita virheitä emmekä ymmärrä, että fyysinen on opettajamme.

Vakavasti puhuen todellinen karma olemme me itse, se jälleensyntyvä minä, ego. Luonne on kohtalo.

Erästä asiaa on itseään kehittäneen ihmisen vaikea sulattaa; että kaikki, mihin hän on elämässään pyrkinyt ja siinä menestynyt, loistava ulkonainen persoonallisuus ja sen kyvyt, että ne kaikki katoaisivat kuin tuhka tuuleen. Niinhän oppiimme mukaan tapahtuu niin kutsutussa

toisessa kuolemassa, jolloin näky-
mätön olemuksemme, eetteri- ja tun-
neruumis jäävät ilman korkeampaa
puoltaan ja hajoavat luontoon.

Ja tuskallista tämä on silloin,
kun kaikki on koottu persoonalli-
sen hyväksi, eikä ole toimittu koko
ihmiskunnan parhaaksi. Samalla
tavoin meidän on luovuttava rikka-
uksistammekin.

Jeesus ja Buddha eivät omai-
suudesta ja yhteiskunnallisesta
asemasta piitanneet, hehän käytti-
vät kaikki kykynsä muiden mielten
valaisemiseen. Eivätkä he yrittäneet
suojella persoonallisuuttaankaan.

Tarinat, että itsekasvatus tekisi
meistä rikkaita tai soisi täydellisen
terveyden, ovat nekin itsekkään mie-
len kehittämistä harhakuvia hyödyistä,
joita itselleen voi hankkia henkisen
kehityksen tiellä. Kykyjä monet tar-
mokkaasti kehittävät.

Kun on käyttänyt lahjojaan
yhteiseksi hyväksi, tuo kaikki säilyy
skandhoina., valmiina taitoina ja
kykyinä tulevalla uudella persoo-
nallisuudella. Luultavasti Jeesuksen
vertaus leivisköjen käytöstä kuvaa
tätä lakia.

Jolle paljon on annettu, siltä
paljon vaaditaan, mutta pienikin
lahja hyvin käytettynä tuottaa usko-
mattoman hyvän ”sadon”.

**Miksemme sitten muista ai-
kaisempia elämiämme?**

Tarkkailtava kohde on meitä
liiankin lähellä. Voisimme vaikkapa
vilkaista peiliin, millainen henkilö
sieltä näkyy. Jostakin syystä olemme
tarvinneet tällaisen persoonallisuu-
den. Sillä voi olla jokin rajoite, joka
estää meitä harjoittamasta tiettyjä
ammatteja, voimme olla kuuroja,
sokeita, synnynnäisesti vammautu-
neita. Nämä vammat auttavat meitä
ohjautumaan aloille, joilla suori-
tamme nykyistä läksyämme elämän
kou-lussa, estävät siis kehittymästä
väärrään suuntaan. Lahjamme ja
taipumuksemme ovat aiemmin
hankittuja. Nyt on vain kyse siitä,
haluammeko niitä edelleen kehittää
ihmiskunnan palveluksessa vai et-
simmekö aivan uusia uria..

Kerrotaanhan tarinaa suuresta
sotapäälliköstä, joka seuraavassa elä-
mässään oli puutarhuri eikä todella-
kaan tarvinnut johtamistaitojaan eikä
kaivannut armeijoita – entä väite,
että raskaissa taisteluissa eläneet ja
kuolleet eivät halua nähdä seuraavis-
sa elämässään verta.

Onhan tässä ollut pari maail-
mansotaa kaikkien muiden sotien
lisäksi, siksiköhän niin paljon kas-
vissyöjiä on nuortemme joukossa?
Elämän kunnioitus ainakin täällä
pohjoismaissa on paljon kasvanut.

Pekka Ervast antoi myös mie-
lenkiintoisen vihjeen, jolla pa-
lautamme mieleemme edellisessä
elämässä pinnalla olleita asioita:

Tarkkailemalla pientä lasta. Hänhän saattaa kertoa omia muistojaan hyvin luontevasti. Ja näin vanhempana voin katsoa omaa elämääni taakse päin. Jaetaanhan ihmisen kasvu ja kypsyminen 7-vuoden perioodeihin. 21-ikävuoteen mennessä meillä on ollut kolme tällaista ajanjaksoa; 1-7 vuo-den, 8-14 vuoden ja 15-21 – ikävuosien väliset jaksot. Tämä viimeisin, lähinnä aikuistumista oleva palja-taa sitä, mikä meille on ollut arvokasta ja tärkeää edellisessä ruumiistumassa, esimerkiksi ajattellessamme alaa, jolle aiomme valmistua työelämässä, nuo vanhat ihanteet ja myös vastenmielisyydet saattavat pulpahtaa pinnalle. Samoin näkyy sitä edeltänyt ruumiistus varhemman lapsuuden päähänpintymissämme.

Mietiskellessäni näitä seikkoja omassa lapsuudessani huomasin vaiheen, jolloin osoitin suorastaan fanaat-tisia askeetin piirteitä, lapsella vähän hullunkurisia. Mutta muistan, että olin hyvin tosissani.

Usein lapsen unelmat ovat vastauksia kysymyksiin, joita aikuisetkin heiltä kyselevät; ”mikä sinusta tulee isona?”

Muistatteko, mitä vastasitte tai mitä yleensä mielessänne silloin liikkui?

Mitä enemmän ikävuosia karttui, sitä tiukemmin nykyinen maailma veti meidät mukaansa, ja kaikki

tuo vanha unohtui. Ehkä hyvä niin. Me saamme aloittaa puhtaalta pöydältä, ainoastaan taipumuksemme eri asioihin ovat taakkanamme.

”Viisas ei joudu tilanteisiin, joista älykäs selviää” – sanotaan. Jos meillä on vanhaa tietoa asioista, karmallisissa koettelemuksissa selviämme hienosti. Sen sijaan kaikki, joka on uutta, saa meidät useimmiten ”töppäilemään” ja kompuroimaan elämän polulla.

Miksi meidän edes pitäisi muistaa edellisiä elämiämme? Tuskin olemme niissä olleet ihmisinä parempia tai etevämpiä. Ja jos olisimmekin olleet, maistuisi sen muisteleminen vähän samalta kuin jos kehuskelisimme esi-isiemme suurteoilla, vaikkemme itse olisi tehneet mitään erityistä omalla elämällämme.

Muisto ilmeisesti herääkin luontevasti vain silloin, kun se liittyy johonkin nykyiseen tapahtumaan.

Ja se, herättääkö maailmankaikkeus meidät uuteen ruumiistumaan, ei ole yksin meidän päätettävissämme.

Jos meitä tarvitaan, se herättää. Näin olen itsekseni päätellyt. ja se riittää minulle.

Mikä meissä on kuolemantonta

Lainaan jälleen Koot Hoomia, joka sanoo, että vasta kun tulemme tietoisiksi ja yhdymme ylempiin

prin-siippeihimme, joita sanotaan aatma-buddhiksi, voimme muistaa koko elämämme ketjun. Oikeastaan ko-emme samanaikaisesti menneisyyden ja tulevaisuuden ja olemme saavuttaneet pysyvän nykytietoisuuden tilan. Tämähän on se Zen- buddhistien etsimä tila?

Tuo aatma-buddhi ilmenee manaksen, järkiselun avulla, joka tavallaan kerää persoonallisuuksilta sen parhaan, kauneimman ja puh-taimman palautteena taivaalliselle Isälleen. Siksi jälleensyntymismuistissakaan ei voi olla mitään ikäviä muistoja. Ylempi ei kerää mitään epätäydellistä. Se vetää puoleensa vain oman olemuksensa mukaista.

Voisikohan korkeampaa minuutta verrata synnyttäneeseen äitiin, joka on niin iloinen lapsestaan, että edeltänyt kärsimys unohtuu ohime-nevänä episodina.

Kaikki kärsimys palaa luoksemme vasta syntyessämme tänne uudelleen. Kärsimyshän pohjimmiltaan johtuu siitä, ettemme hallitse ainetta vaan toimimme siinä väärin. Emme osaa toteuttaa parhainta it-sessämme.

Toiveet ja voimakkaat tun-teet määräävät koko elämämme suunnan. Tämä on vakava asia. Alituinen mo-tiivien tarkkailu ja itsekasvatus hyödyttävät meitä myös kuolemamme hetkellä. Menetämme itsekontrollin juuri poistuessamme

lopullisesti fyysisestä kehostamme ja viimeiset ajatuksemme ohjaavat tulevan kehi-tyksen suuntaa. Tätä henkiset opettajat teroittavat. Kuten Bhagavad Gitakin sanoo : sinne, mitä alituisesti ajattelet, sinne menet ja siihen lopulta yhdyt.

Miten käy esimerkiksi fanaat-tiselle ihmisoikeustaistelijalle, joka ottaa oikeuden omiin käsiinsä?

Kielteinen ajattelutapa ja viha sinänsä ovat äärimmäisen vahingol-lisia omalle kehityksellemme ne kun erottavat meidät toisista – kuitenkin ne leviävät kuin kulkutauti ympä-ristöömme. Ne luovat niitä henkisiä ukkos-pilviä, jotka painostavat meitä sotimaan ja etsimään syitä läheisistämme. Vain siksi, ettemme muista olevamme yhteisen kohtalon alaisia, että sen minkä teemme toi-selle, teemme lopultakin itsellemme. Olemme osa suurta kokonaisuutta, vieläpä olemme pohjimmiltamme osia ikuista elämää.

Mutta miten ikuista – sen yhden Brahmaan päivänkö verran... kuka tietää.

Eino Leino sanoi asiasta : ”min verran meissä on lempeä, sen verran meissä on iäistä, sen verran meistä myös jällelle jää kun päätyvi päivä tää.” Luottaisin aika pitkälle tähän arvioon. Olen ymmärtänyt, että hän sai nähdä taivaallisia totuuksia vähän samaan tapaan kuin Dante, joka kirjoitti aikoinaan jumalaisen

näy-telmänsä ”Divina Comedian” taivaista, kiirastulista ja helveteistä. ”Alla kasvon kaikkivallan” teoksesaan Leino kuvaa henkistä todellisuutta, johon aikanaan heräämme, näin :

”Koska me kaikki olemme tulleet eri teitä totuuteen, on meillä myös paljon kertoilemista toisillemme. Eikä kukaan kuuntele toisen kohtaloita muuten kuin samalla myötäeläen niitä, eikä kukaan voi kertoa mitään sellaista, mikä ei olisi yhtä hyvin saattanut tapahtua meille jokaiselle. Kukin meistä on osa maailmansielusta ja kuitenkin kokonaisuus. Kukin meistä on ääretön.” jne.

Minun on vaikea kuvata sitä, mitä haluan tässä sanoa: että samalla kun olemme yksi ainoa sävel maailman suuressa sinfoniassa, olemme elämiemme ketjuna myös sävelkulku ja teema kaikkine muunnelmineen. Olemme yksi ja samalla kaikki. Olemme ainutlaatuisia yksinkin, mutta kokonaisuutena ihmiskunta on jotakin, jolla on huikeita mahdollisuuksia.

Jokaisen tulisi lukea tuo edellä mainittu teos ymmärtääkseen Leinoa, varsinkin luku ”Epilogi” kuvaa sitä henkistä todellisuutta, joka kuuluu kaikille, ”taivastenvaltakunta” Pekka Ervastian kielellä sanottuna.

Koko teosofian tärkein sano-
ma onkin, että meidän tulisi kaikin

keinoin etsiä ja pitää yllä kosketusta tuohon hengen valtakuntaan, se on ihmiskunnan ainoa pelastus.

Miten osoitamme rakkauttamme vainajille

Monet innostuvat spiritismistä etsiessään yhteyttä vainajiin ja näky-mättömään maailmaan. Sittemmin huomataan, kuinka tyhjiä nuo henki-en lähettämät viestit pohjimmiltaan olivat eivätkä ne mitään todista-neet. Yleensä ne tuntuvat lukevan läsnä-olevien ajatuksia.

Henkiset opettajat vakavasti varoittavat näistä harrastuksista, ne kun vaikeuttavat vainajan siirtymistä eteenpäin kehityksessään ja kuluttavat tavattomasti meedioiden energiaa sekä aiheuttavat heidänkin tulevalle kehitykselleen vakavia häiriöitä - usein juuri mielenterveyden alueella.

Muinaisen Egyptin rappio alkoi, kun ensimmäisten dynastioiden jumalkuninkaat muumioitiin, estettiin eetterisen kaksoispuolen hajoamista, jotta voitaisiin saada heiltä neuvoja. Sittemmin muumioitiin suunnilleen jokainen, jopa eläimiäkin ja estettiin näitä sieluja jatkamasta matkaansa. Tästä on tullut ns. huonoa karmaa monille sukupolville, tähän kun liittyi suorastaan noituutta.

Muistetaan kuitenkin, kuinka meille on kerrottu, että kuoleman hetki on sairaimmille ja tajuttomil-

lekin selvä ja kirkas, koko elämän valaiseva hetki, näemme selvästi tekomme ja päämäärämme.

Sanotaan, ettei elämästä eronnut sielu viivy maan piirissä paria vuorokautta kauempaa, ja ottaa yhteyttä eläviin vain erityisen tärkeän syyn takia.

Tällaisen tapauksen muisto oli omalla isoäidilläni. Tätini kuoli talvisodan ensimmäisenä päivänä Helsingin pommituksissa. Hän aikoi muuttaa ja oli pakannut tavaransa lähetettäväksi pois kaupungista. Hän ilmestyi isoäidilleni, siis omalle äidilleen astumalla ovesta sanoen; ”ota takkini eteisen naulakosta, sen taskussa ovat kaikki avaimet hakaneulalla kiinnitettynä”. Näin isoäiti saattoi järjestää tyttärensä jäämistön vieraalla paikkakunnalla.

Tämä nyt esimerkkinä, mitä tuollaiset vierailut voisivat olla.

Ihmeellisiä edellisen elämän muistikuvia ovat monet kertoneet, niitä on käyty paikoilla tutkimassa ja kirkkojen henkilörekistereistä tarkistettu. Mutta kuinka todistaa, että ne ovat henkilökohtaisia muistoja? Onhan olemassa luonnon suuri muisti, johon kaikki tapahtuva tallentuu. Niin kuin kaikki puhuttu jää kiertämään eetteriin. Tai niin kuin tuo kuuluisa perhosen siivenisku, jonka vaikutukset ulottuvat äärettömiin.

Luulemme olevamme kovin erillisiä yksilöitä, mutta olemmeko

sittenkään? Kyllä ihmiskunnallakin on yhteismuisti. Ajatellaanpa ajatuksen siirtoa. Miten helposti ”samalla aaltopituudella olevat” viestittävät toisilleen jonkin ajatuksen. Varmaan ns. sukulaissielun muistotkin voivat tulla meille eläviksi, kuin itse koe-tuiksi.

Pekka Ervast sanoo kirjassaan ”Jälleensyntymismuisti”, että kuka tahansa voi lukea luonnon muistista asioita, jotka jotenkin liittyvät hänen menneisyyteensä, mutta että omaa menneisyyttään voi lukea vain ”omasta elämänsäkirjastaan”, joka on luotava uudelleen. Tähän pystyy tulevaisuuden ihmiskunta sitten, kun se on noussut tuohon aiemmin mainittuun ikuisen läsnäolon tilaan. Aineellisuuteen vajoamalla olemme menettäneet kykyjä, jotka voisivat palata, kun annamme tilaa henkiselle minuudelle toteuttaa itseään.

Toisten ihmisten elämänsäkirjaa selaamaan meillä ei ole mitään oikeutta, sanoo Pekka Ervast, ei ainakaan ilman asianomaisen lupaa.

Sanotaan, että uuden liiton tiellä, Vuorisaarnan hengessä, voi saavuttaa yhteyden jumaluuteen hankkimatta mitään erityisiä kykyjä. Ne, jotka kykyjä ovat pyrkineet saavuttamaan menneisyydessään, säilyttävät tietenkin taitonsa Jeesus Kristustakin seurattessaan. He vain käyttävät niitä kokonaisuuden hyväksi. Näitä skandhoja, sielunkykyjä

ovat myös kyky parantaa toisia, jakaa energiaa.

Jotain mielenkiintoista on evankeliumien tavassa kuvata Jeesuksen tekemiä ”ihmeparantumisia”. Hän hän sanoo aina ”sinun uskosi on sinut pelastanut”. Verenvuotoa sairastanut parani, vaikkei hän pyytänyt Jeesukselta mitään apua, kosketti vain viitan lievettä. Suurilla opettajilla tuota hengenvoimaa on kaikille jaettavaksi. Heidän läheisyytensä on tetti meille. Avaudummeko, tarvitaan vain usko henkiseen todellisuuteen.

Meillä teosofeilla on erilaisia ajatussuuntia, joissa hieman eri tavoin kuvataan kuoleman jälkeisiä tiloja ja mahdollisuutta syntyä uudelleen. Joku opettaa, että siirrytään heti uuteen ruumiistukseen, toiset sanovat tuhansien vuosien levon ”ylemmillä tasoilla” olevan paikallaan. Madame Blavatskyltä muistan maininnan vähintään kolmestasadasta vuodesta muilla tasoilla. Varmasti poikkeuksia perussäännöstä täytyy ollakin, ovathan ihmisten elämänkohtalotkin niin erilaisia.

Ajatellaanpa, että muutama sata

vuotta sitten 30 - 40 vuotta oli keskimääräinen elinikä. Tosin elettiin silloinkin vanhoiksi, mutta harvinaista se oli. Sodat ja kulkutaudit veivät vielä viime vuosisadallakin miljoonia ihmishenkiä. Luonnonkatastrofit ja vaikeat taudit ovat tämänkin päivän todellisuutta.

Tuollainen keskenjäänyt elämä voisi olla aiheellistakin päästä elämään uudelleen ilman suurempia taivas-tiloja tai väliaikoja. Tiettyyn aikakauteen syntyminen osoittaa, että siinä olisi opittava jokin läksy; läpäistävä tutkinto, jota ei muulloin voi suorittaa ja tarpeellinen taito jäisi hankkimatta.

Ikuisen elämän toivo on meihin sisälle ohjelmoitu

Suunnittelemme tulevaisuuttamme niin kuin kuolemaa ei olisi-kaan, olemme aina unelmoimassa jostakin, johon emme vielä yltäneet – vaikka olisimme vakavasti sairaita, vaikka viereltämme onnettomuus veisi yllättäen läheisen.

Jaakko Hämeen-Anttila sanoo

Hunnun takaa

Sauli Siekkinen

Ruusu-ristin muodostavat **maltan risti** ja **cinq-foil**, viisiterälehtinen heraldinen ruusu sen keskustassa.

Ristin sakaroissa ovat kirjaimet INRI, joiden symboliikka selitetään myöhemmin. Risti on muinainen yleismaailmallinen symboli, joka muodostuu vaakasuorasta ja pystysuorasta toisiaan leikkaavasta viivasta. Eri suuntaiset voimat kohtaavat näin toisensa yhdessä pisteessä. Risti symboloi siten vastakohtien, hengen ja aineen liittoa ja luonnon kaksinaisuutta. Risti voidaan ymmärtää myös ihmisen arkkityypinä, olentona, jossa henki ja aine ovat kohdanneet toisensa ja jossa katoavainen etsii yhteyttä katoamattomaan ja lopulta saavuttaa sen ylösnousemuksen kautta. Kristuksen kuolema ristillä ja sitä seurannut ylösnousemus ovat kristinuskoa paljon vanhempien mysteeriuskontojen symboleja.

Maltan risti tunnettiin jo ensimmäisen ristiretken v. 1095 aikana, ja siitä tuli Maltan Ristin Ritarien eli Johanniittain Ritarikunnan tunnus.

Sen kahdeksan sakaraa symboloivat kahdeksaa ritarillista hyvettä: uskolisuutta, hurskautta, vilpittömyyttä, rohkeutta, kunniaa, kuoleman halveksintaa, köyhien ja sairaiden auttamista sekä kirkon kunnioittamista.

Ruusulla on monia merkityksiä. Se on samanaikaisesti puhtauden ja intohimon, neitsyyden ja hedelmällisyyden symboli. Antiikin Roomassa viisiterälehtinen ruusu oli rakkauden jumalattaren Venuksen symboli, joka kätki myös salaisuuden. Vapaamuurarien ja monien salaseurojen kokoukset pidettiin ”sub rosa”, ruusun alla. Kattoon ripustettu ruusu vaati salaamaan kaiken, mitä huoneen seinien sisällä puhuttiin. Mysteeriuskonnoissa ruusu oli Isikselle pyhitetty ja samalla hänen poikansa Harpokrateen, nuoremman Horuksen, hiljaisuuden jumalan pyhä kukka. Kreikkalaisen tarun mukaan Afrodite, Venuksen vastine Kreikassa, antoi ruusun pojalleen Erokselle, joka puolestaan antoi sen Harpokrateelle muistuttaen näin pitämään salassa kaiken, mitä pojat olivat äidiltään oppineet. Egyptiläinen Harpokrates pitää etusormeaan suun edessä ja kreikkalaiset tulkitsivat tämän vapaaehtoisen hiljaisuuden ja vaikenemisen symbolina. Antiikin jumalattarilta ruusu periytyi neitsyt Marian symboliksi ja toistuu esimerkiksi goottilaisten katedraalien ikkunoissa ja ikonitaiteessa, jossa neitsyt Mariaa on kutsuttu kuihtumattomaksi ruusuksi (ΡΟΔΟΝ ΤΟ ΑΜΑΡΑΝΤΟΝ). Punainen ruusu on myös Kristuksen veren ja uhrauksen symboli. Ruusun piikikäs varsi muistuttaa kärsimyksestä ja ristin-kuolemasta. Latinan ”rosa” – ruusu muistuttaa toista samankaltaista sanaa: ”ros” – kastepisara. Alkemiassa kastepisarot ja Jumalan henkäys herättävät alkuperäisen maan, prima materian, josta lopulta syntyy kallisarvoinen viisasten kivi. Ruusu on alkemiassa muuttumisen ja uudestisyntymisen symboli, se ottaa ravintonsa maan tomusta ja kehittää siitä kauniin, hyväntuoksuisen kuvan. Näin ruusu-risti

symboloi hengen ylösnousemusta ja voittoa aineesta, mikä on samalla suuri ja salassa pidettävä mysteerio, johon vain harvat ja valitut voidaan vihkiä.

Veljeyden henkisiä harjoituksia Kreivilässä

Mikä meissä kuolee ja mikä jälleensyntyy? Entä onko elämä oikeudenmukainen toteuttaessaan kohtalonyhteyksiämme? Näiden kysymysten äärellä kokoonnuimme Kreivilässä elokuisena viikonloppuna Yhteistyöryhmän järjestämässä ”Kuolema ja jälleensyntyminen”-seminaarissa. Ensimmäisenä iltana Kauno Mannonen johdatti meidät veljespiiriin ja ”vapautumisen rituaaliin”. Työ alkoi siis heti, sillä veljespiiri on mitä loistavin vertauskuva kuoleman, jälleensyntymän ja kohtalon voimien ratkaisemisesta. Lisäksi ensimmäisenä iltana Sinikka Juntura ja Kaisa Pakkala luotsasivat pienryhmäharjoituksen.

Viikonlopun työskentely noudatti aikaisemmilta vuosilta tutuksi tullutta muotoa alustuksineen, pienryhmäkeskusteluineen, veljesaterioineen ja veljessaunoineen. Musiikillisen teoksen ”Elämän iloa runoin ja sävelin” lahjoitti meille veljesduo Mauri Lehtovirta & Ari-Pekka Hyrkäs vahvistettuna Teija Solehmaisella. Lisäksi Ari-Pekka Hyrkäs (kitara & laulu) esitti meille seminaarin saatossa kuulakkaita sävellyksiään Uno Kailaan, Eino Leinon ja V.A. Koskenniemen runoihin.

Mikä meissä kuolee?

Sitä Jarmo Anttila käsitteli alustuksessaan.

Mikä meissä jälleensyntyy?

Pirjo Aalto alusti jälleensyntymisestä luonnon tosiasiana. Sielu verhoutuu ajoittain aineeseen ja fyysisinä olentoina kehitymme sikiövaiheessa kivi-, kasvi- ja eläinkunnan liikkeen myötä henkisiksi olennoiksi eli ihmisiksi. Henkiolentona meissä oleva aatma on todellinen itsemme, se on kuolematon ja häviämätön monadimme. Inkarnoimme myös meissä olevan korkeamman so. manas ja buddhi. Sielullisina olentoina inkarnoimme luonnollisesti myös tapamme ja tottumuksemme eli meissä olevan alemman minämme. Lipikat ovat painaneet astraalivaloon karmalle kuuluvien tekojen ja ajatusten kuvat. Akaasha eli Elämän Kirja herää toimintaan heti Pralajan jälkeen ja siitä lähtee ihmisen manas. Akaasha on korkeimmalta puoleltaan Maailmansielu ja alemmalta puoleltaan Hävittäjä.

Pirjo totesi ihmisen syntyvän 3 – 7 kertaa perättäin samaan sukupuoleen ja yhden tai useamman kerran samaan astrologiseen merkkiin. Meissä oleva jälleensyntymismuisti katsoo samalla kertaa sekä menneisyyteen että tulevai-

suuteen emmekä jatka kehitystämme siitä mihin olemme edellisessä inkarnaatiossamme jääneet. Jälleensyntymismuistin herättyä pääsemme kosketuksiin jonkun Mestarin kanssa. Jälleensyntymismuistin kolme heräämisen mahdollisuutta ovat: 1. Voimakas astraalinen kokemus. 2. Tajunnan johtaminen takaisin siihen tilaan, jossa se oli syntymien välisessä kuoleman jälkeisessä tilassa, esim. menemällä muistissa taaksepäin päivä päivältä alkaen nykyhetkestä. 3. Tietoinen henkisen kehityksen tien kulkeminen.

Elämän oikeudenmukaisuus ja kohtalon yhteydet

Maria Sannamo muistutti alustuksessaan, että kohtalo on kirjoittautunut myös tähän hetkeen ja on yhtä elämänmuotojen kanssa. Psyyke on itse luodun kohtalon alainen ja sillä on aikaisempien kokemusten aiheuttama kuori. Kohtalonyhteydessä on aina mukana sekä menneisyyden että tulevaisuuden ulottuvuus. Karman tiedostamista seuraa kehitysidea henkiseen olemukseen eli dharmaan. On siis tärkeätä työskennellä kohtalonyhteyden tiedostamiseksi ja asettua maailmaan, jossa tuntee tämän yhteyden siten, että haluaa tehdä työtä. Tämä merkitsee sitä, että saavuttaa objektiivisen suhteen omaan subjektiivisuuteensa.

Rudolf Steiner kehottaa ”kolmen yön yli tehtävässä karmaharjoituksessa” ottamaan henkiset olennot mukaan luovaan tapahtumaan. Harjoituksessa karmallisen tapahtuman eetterikuva painetaan ensin sielulliseen olemukseen, sitten eetteriolemukseen ja vielä fyysiseen olemukseen – ja kolmantena aamuna tapahtuman jälkeen se avautuu keskittyneelle kokijalleen vapauttavana imaginaationa.

Veljeyden voima

Päivien päätössanoissa Yrjö Kumila totesi meidän viikonlopun aikana poistaneen tai ainakin ohentaneen harsoa universaalin veljeyden edestä. Me emme ainoastaan vie tietoa ihmiskunnalle, vaan viemme kaiken sen, joka yhteistyössämme syntyy. Harmoninen yhdessäolomme välittää siis veljeyttä ulkomailmaan. Yrjö muistutti, että olemme sitoutuneet yhteiseen työhön liityessämme kukin omaan järjestöömme.

Miten mietiskellä?

Osa 3/3: Mietiskely

Oiva Solehmainen

Hengentieteissä puhutaan paljon persoonallisuuden ja mielen kehittamisestä ja toisaalta sanotaan selkeästi, että ei ihminen voi persoonallisesta itsestään mitään tehdä. Välillä siis puhutaan persoonallisen mielen kehittamisestä ja välillä siitä pitäisi luopua. Eikö tässä ole ristiriita? Mielestäni ei ole. Kysymys on erilaisista lähestymistavoista. Molemmat ovat yhtä oikein. Kehittyminen kuuluu käsittääkseni enemmän tien alkupäähän, mielen puhdistamiseen ja kouluttamiseen eli eksoteeriseen vaiheeseen ja luopuminen taas esoteeriseen itsekasvatukseen. Esoteerisessa itsekasvatuksessa ei ensisijaisesti ole kysymys siitä, millä tasolla olemme ulkonaiselta kannalta katsottuna. Ei ole kysymys siitä mikä on koulusivistyksemme, montaako kieltä osaamme puhua jne. Eikä ole kysymys siitäkään, miten paljon meissä on erilaisia pikku vikoja ja puutteita henkiseltä kannalta katsottuna. Jos koko ajan vain yritämme poistaa lusteita, rikkaruohoja, nypimme silloin myös viljan taimetkin pois. Monesti kuulee totuudenetsijäin puhuvan siitä, kuinka paljon heillä vielä on monessa asiassa kehitettävää vielä niin monen elämän ajaksi, ettei mistään totuuden löytämisestä kannata haaveillakaan. Pitäisikö meidän tuijottaa

silmämme sokeiksi noita kaikkia puutteitamme ja yrittää muuttaa jokainen, yksi toisensa jälkeen? Siitä ei loppua tule.

Korkeammasta mietiskelystä puhuttaessa voidaan ottaa toisenlainen lähestymistapa. Siinä ei ole kysymys ainakaan ensisijaisesti siitä, mitä vikoja minulla on, pitäisikö kehittyä vai luopua, ja millä kohtaa olen henkisen kehityksen asteikossa. Kysymyksessä on siis itsekkään 'minä'-illuusion hylkääminen. Onko sillä väliä, miten loistavan tai hyljeksityn persoonan jätämme taaksemme. Tärkeintä on, että lakkaamme samastumasta ajatuksiimme, mielentiloihimme, pelkoihimme, pyyteisiimme. Kysymys korkeammassa mietiskelyssä eli esoteerisessa itsekasvatuksessa on Pekka Ervastian mukaan suoraan kulkemisesta, täydellisyysihanteen näkemisestä koko ajan, jatkuvasta hereillä olostä; uskosta, joka on olemista, elävää elämää ja jatkuvaa tietoisuutta. Se on uppoutumista Kristus-tietoisuuteen, se ei ole jatkuvaa omien huonojen ja hyvien ominaisuuksien analysoimista, eikä persoonallisuuden ensisijaista kehittämistä.

Uppoutuminen Kristus-tietoisuuteen tai Jumalan ikävöiminen ei ole jonkin itsemme ulkopuolella olevan tavoittelua, ei ajatuskuvia tai mielentiloja, vaan se on uppoutumista mielen takana olevaan 'olen'-tie-

toisuuteen. Se on läsnäoloa, itsetietoisuutta, uskoa, olemista jne, ja ennen kaikkea siinä on oltava - ikään kuin perustana - palava hengen jano, totuuden jano. Se on jatkuvaa täydellisyysihanteen näkemistä.

Pekka Ervast on kuvannut syvempää mietiskelyä, suoraan kulkemista mm. seuraavasti:

”Sen tähden tahtoisin määritellä esoteerista, okkulttista mietiskelyä sanomalla, että se on alituista, yhtämittaista, katkeamatonta tilaa sielussa. Se on ainainen sielun tila. Minkälainen tila? Koska on kysymys esoteerisesta itsekasvatuksesta, on se sellainen tila sielussa, että sielu,

sisäinen ihminen, on kuin yhtämittäisessä rukouksessa, ikään kuin lakkaamatta ojentaen kätensä ylöspäin kohti Jumalaa, kohti täydellisyyttä, ihannetta. Mietiskely on siinä, ettemme hetkeksikään kadota totuutta silmistämme, ettemme hetkeksikään unohda ihannetta, ettemme ole hetkeäkään ikävöimättä Jumalaa.”

Mestari Khot Humi sanoo: Jooga eli yhtyminen jumaluuteen on mitä yksinkertaisin asia, jota niin vähän ymmärretään vain sen suuren yksinkertaisuuden vuoksi. Siihen kuuluu ennen kaikkea rakkaus siihen jumaluuteen, johon tahtoisi yhtyä. Ei voi yhtyä sellaiseen, jota ei rakasta tai joka ei vedä puoleensa. Eikä kuolevainen, itseyden harhan vallassa elävä ihminen voi tulla yh-

deksi Jumalan kanssa. Kuolevainen ja kuolematon eivät sekoitu toisiinsa. Yhtyminen tapahtuu vain siten, että ihminen kokonaan uppoutuu jumaltietoisuuteen, sillä siten hän tulee sen täyttämäksi.

Ihminen voi tehdä vaikka koko ikänsä kaikenlaisia mietiskelyharjoituksia ja hän voi yrittää reagoida Vuorisäärnan ohjeitten mukaan, mutta se ei vie juuri mihinkään, jos hänen sisäinen asenteensa on väärä, jos todellinen palava hengen jano puuttuu. Toisaalta pitää muistaa, että jos ihmisellä on edes sinapin siemenen verran tuota hengen janoa, rakkautta jumaluuteen, niin siitä voi kasvaa todellinen henkinen tietoisuus. Sitä on vain ruokittava koko ajan henkisillä harjoituksilla, oikealla mietiskelyllä, oikealla elämällä. Jos olemme todella vitaalisesti kiinnostuneet muuttumisesta, kuin ihmeen kaupalla saamme siihen tarvittavan energian. Edisonin sanotaan - työskennellessään jonkin tieteellisen keksinnön parissa - syventyneen niin perusteellisesti päämääränsä tavoitteluun, että hän unohti jopa syödä ja nukkua. Kuten Patanjalin joogasuuuista käy ilmi, tämän kaltainen mielentila tarvitaan todelliseen mietiskelyyn, ja kun sellainen vallitsee, tulokset ilmenevät nopeasti. Tällaista tilaa ei useinkaan meissä ilmene, sillä emme ole täytäneet tiettyjä perusehtoja kulkeaksemme mietiskelyn avulla henkisen kehkeytymisen polkua.

Minun käsitykseni on se, että me totuudenetsijätäkään emme ole todella täysin tietoisia valtavasta harhasta ja rajoituksista, joissa elämme, ja siksi ei ole todellista tarvetta päästä pois näistä olosuhteista. Emme halua herätä. Määrätytynä hetkenä mietiskeleminen ei ole vielä todellista meditaatiota, vaan harjoitusta siihen. Todellinen meditaatio on jatkuva tietoisuuden tila, ei niinkään ihmisen aivoissa, vaan paremminkin ihmisen sielussa. Mietiskelyn on oltava korkeimman elämän kaipuuta, hengen janoa, ei tunteiden ja ajatusten aaltoilua eikä tieteellisen uteliaisuuden tyydyttämishalua. Hengen janosta, totuuden janosta, syntyy todellinen mietiskely, jonka seurauksena ihminen alkaa hallita tietoisuuttaan. Henkinen voima syntyy vain kun tietty tajunnantila on kestävä. Niinpä reagointi ei synnytä juurikaan henkistä voimaa. Haaveilu ja reagointi tapahtuvat mielen alueella ja ovat näin ollen saippuakuplan kaltaista, niissä ei ole henkistä voimaa.

”Olet jo perillä” tarkoittaa käsittääkseen samaa asiaa kuin Kristuksen lausumat sanat, ”Olkaa täydelliset niin kuin teidän taivaallinen Isänne täydellinen on”. Meidän on siis oltava täydellisiä, oltava perillä, eikä vain yritettävä tulla täydellisiksi. Persoonallinen mieli ei tätä tietenkään hyväksy, miten voi olla jo täydellinen tai olla jo perillä, kun niin pitkä ja vaikea henkisen

kehityksen tie on kuljettavana. Kun sanomme, että minulla on vielä hyvin pitkä tie, esim. kymmenen elämää siihen kohtaan, jossa minun on vasta mahdollista löytää totuus tai uudestisyntyä, niin se vaikuttaa niin, että samaistamme itsemme tuohon kuolevaiseen minäämme ja annamme sille lisää energiaa, ja ego sen kuin vahvistuu. Olemme lukineet tietoisuutemme siihen osaan itseämme, jonka on kuoltava. Se mihin samaistumme, sille annamme myös energiaa, ja juuri tästä johtuu, että ego kuvittelee olevansa jotakin hyvin todellista, josta on pidettävä kiinni ehdoin tahdoin.

Pekka Ervast sanoo myös, että todellista ihmisen tietoisuudessa on tuo perimmäinen 'minä olen' tietoisuus. Kun kaikki ajatukset ja tunteet on karsittu pois, jäljellä on tuo tietoisuus, joka sanoo 'minä olen', siitä ihmisen ei tarvitse luopua eikä hän voikaan siitä luopua. Kaikkien todellisten meditaatiomenetelmien tarkoitus on saada mieli hiljentymään niin, että tuo syvempi tietoisuus, tuo mielen takana oleva 'olen' tietoisuus saisi elintilaa. Tietoisuuden pitää tulla tietoiseksi itsestään. Eikö meidän pitäisi mieluumminkin yrittää samaistua tuohon 'olen'-tietoisuuteen, ja antaa sille energiamme ja huomiomme? Totuuden löytäminen tai uudestisyntyminen ei tarkoita, että henkinen kehitys päättyisi sii-

hen, vaan ihmisellä on vielä hyvinkin pitkä tie kuljettavanaan, monia elämiä. Mutta uudestisyntymistä ei voi

Viittä vaille

Olen etsinyt rakkautta jo vuosia.
Olen kaivannut ikuista totuutta koko elämäni.

Nyt olen melkein siellä, siellä
missä kaikki salaisuudet paljastetaan.
Olen viittä vaille perillä.

Päästäkseni sinne minun on vain tehtävä
viisi pientä asiaa, astuttava viisi pientä porrasta.

Minun on säilytettävä mielentyneytteni
kaikissa elämän tilanteissa.

Minun on oltava ajatuksissani puhdas.

Minun on oltava koko olemuksellani tosi.

Minun on lopetettava pahan vastustaminen.

Minun on rakastettava kaikkia.

Niin helppoa se on.

Matti Koskinen

LUETTUA

Anthony de Mello: HAVAHTUMINEN

Anthony de Mellon New Yorkissa pitämän hengellisen konferenssin nauhoitetut luennot. Toimittanut J.Francis Stroud, Suomennos Vuokko Rissanen, Like, Gummerus 2000

Anthony de Mello (1931 – 1987) oli intialainen jesuiittapappi ja psykoterapeutti. Hänen uravalintansa oli hyvin mielenkiintoinen. Hän ei nostanut itseään jalustalle, hän ei koskaan sanonut olevansa tavallista ihmistä kummempi. Hän toistaa lausetta: ”minä pöljä, sinä pöljä”.

Haluan olla onnellinen, mutta minulla on sille ehtoja. Haluan tehdä hyviä tekoja, mutta peitänkö sillä itsekkyyteni, yritänkö vain saada itselleni mielihyvää. Toiminko siten, että miellyttäisin muita tai pelkästään siksi, että tunnen olevani tarpeellinen. Missä silloin on myötätunto ja rakkaus. Rakkaudessa ei ole vaatimuksia ei pelkoja. Rakastava sydän ei kovetu kenenkään edessä.

Anthony de Mello painottaa, että kielteiset tunteemme ovat meissä, eivät todellisuudessa. Siten kielteisyyteen ei pidä samaistua. On olemassa vaara, että jos yritämme muuttaa asioita tai ihmisiä, muutamme ne oman mukavuutemme tai ylpeytemme ja uskomustemme tähden. ”Minulla on kielteisiä tunteita, joten on parasta muuttua niin, että tunnen oloni hyväksi”. Mestari Eckhart (saksalainen teologi ja mystikko 1260 – 1327) on sanonut, että tekomme eivät meitä auta, vaan olemuksemme. Tähän de Mello lisää: ”meidän ei tule jäljitellä Kristuksen ulkoista käyttäytymistä, vaan meidän on oltava Kristus. Ei apinasta tule muusikkoa, vaikka se soittaisi saksofonia.”

Ihmisten seura ei paranna yksinäisyyttäni. Voin olla onnellinen, mutta vasta herättyäni, sen jälkeen minun ei enää tarvitse selitellä tai välittää, mitä muut sanovat tai ajattelevat. Olen vapaa.

Anthony de Mellon sanat ovat lujia, ei kovia. Kirja on lempeä, mutta havahduttava, joskus jopa hätkähdyttävä. Jouduin lukiessani usein nyökyttelemään ja ihmettelemään, miten hyvin hän minut tuntee, vaikkemme koskaan ole tavanneet. Jouduin tunnustamaan itselleni, että vielä sen verran minussa on omahyväisyyttä, että en halua, että minut muistetaan de Mellon sanoin ”älä opeta sikaa laulamaan, haaskaat vain aikaasi ja suututat sian”.

Luin kommentteja netin ”Suomi24chat”istä, jossa sanottiin mm. ”Ei tämä kirja kauhean käytännöllinen ollut. Noita oppeja on vaikea ymmärtää. En usko, että miehen ajatukset toimivat käytännössä”. Toinen kertoo kirjan olleen hienoimpia, mitä koskaan on lukenut.

Näin me jokainen luemme ”Havahtumisen” oman unemme syvyyden mukaisesti.

En voi karkottaa pimeyttä huoneestani vain lakaisemalla lattiaa, vaan minun on syytettävä valo. On lopetettava taistelemasta pimeyttä vastaan tai uuvun. Kun

Pekka Ervast: Julkaistut teokset 1.0
CD-ROM 2006, 59 e

Pekka edestä
ja Pekka takaa.
Pekka seisoo,
Pekka makaa.
Pekka maassa,
Pekka puussa,
Pekka hiipii illansuussa.

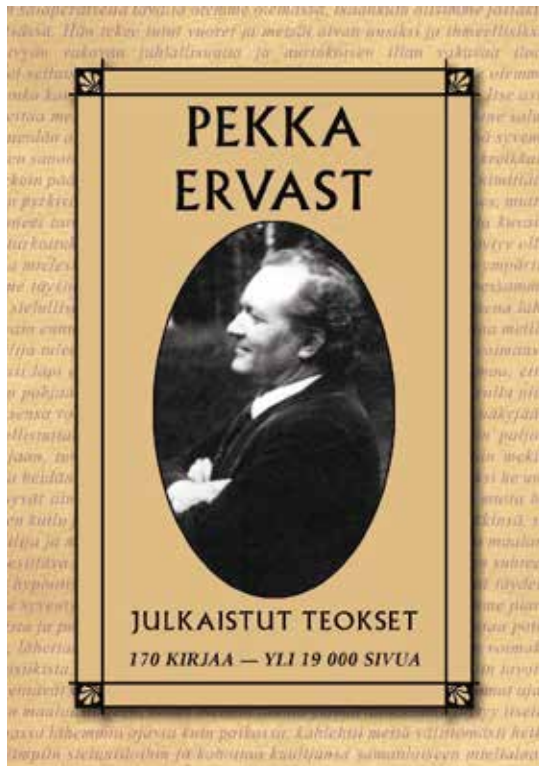
Sitähän se on, ja sehän sopii meille ruusuristiläisille, tämä Graal-säätiön toimittama uusi CD-kokoelma Pekka Ervastian tuotannosta. On se nyt vaan niin helppoa: etsi hakusanalla vaikkapa Kristus, selaa hakutuloksista itsellesi sopiva ja klick, klick, artikkeli tai esitelmä kasvoi asianmukaisesti tarkistettulla, korkean auktoriteetin omaavalla tiedonmurusella. 170 kirjaa, yli 19 000 sivua luettavaa! Kokoelma käsittää tuttujen kirjojen lisäksi myös harvinaisempia ja lähes tuntemattomia teoksia alkuperäisen kaltaisina, sähköisinä näköispainoksina. Käsittämätön määrä tekstiä yhden miehen elämäntyöksi, kun vielä ottaa huomioon, että hänen elinaikanaan ei ollut edes mistä klikata!

Kirjat on selkeästi järjestetty aakkoselliseen, helppokäyttöiseen hakemistoon ja eri painoksien kannet on myös otettu mukaan. Meille ruusuristiläisille tuttua, toivottua, rikastavaa.

CD:ltä löytyvät myös Pekka Ervastian kääntämät kirjat teosofian alkutaipaleelta. Ja sokerina pohjalla alkuperäinen englanninkielinen kirje, jonka Pekka Ervast lähetti kaikille teosofishenkisille seuroille tavoitteena perustaa teosofinen katto-organisaatio, joka sulkisi syliinsä kaikki maailman teosofiset seurakunnat yhteistyötä tekemään.

Haaveilijan unennäköä siihen aikaan, mutta entä nykyään? Suomessa ainakin teosofisten seurojen yhteistyö jo on näyttänyt voimansa erilaisilla yhteistyöfoorumeilla, siitä myöskin osoituksena on tämä CD.

Nyt jokaisella Pekka Ervastian tuotannosta kiinnostuneella on mahdollisuus todella kohtuulliseen hintaan saada koko Ervastian tuotanto tutkittavakseen. Ja mikäs sen loistavampaa! Saatavana hyvinvarustetuista alan kirjakaupoista, esim. Kirjakauppa ja Antikvariaatti Aatmasta.

CD:tä klikkaili M.

Syysmatinea Siilinjärvellä

Paula

Monto

Kutsut komiat, maailmallen mailattihin, tie'ot aalloillen ilmatarten,
sekä toreille savon seu'un, immeisille tutkittavaks, tuttaville tuumailtavaks.

Saapukaatten sankoin joukoin, veli veljehen keralla,
katsomahan, kuulemahan, kaikua kansan kantelehen, laulua kalevan kaunotarten.

Aukes ukset uu'istetut, tuvan tunnetun tunnelmahan,
temppeleihin tämän kansan, väinän väen saleihin.
Sieltä soitanta sorianlainen, soljuvi kuulijain korviin,
rohkeina siis astukaamme, kulttuuria kuullaksemme, tietoa totisen kansan.

Runot herkkyyttä herätti, hyvän mielen, toivon tuoreen,
sydämiimme soljutteli, aatoksiin auvoisen olon.

Laulut karjalan kankahien, sanaset vanhemman väen,
neuvot antoi morsiollen, vitsit väänteli iloiksemme.

Aikain ammoisten airuena, välittäjäks viisau'en väkevän,
matkas poika pohjoisen, päämies piirin veljien,
kertoi tietoa totista, ääntä älyn korkiamman,
tuumailtavaks, toettavaks, käyttöön inehmon iäisen.

Laulelua korkiata, herkin äänin helkytteli,
toinenki neito norea, matkan takaa tullunna.
Säestystä sironlaista, korviin kuiskas koskettimet,
yhtehen sävelet sujutti, laulun, soiton, äänen mahdin mairean.

Ve'et silmihin sirahti, särähti sydäнки rinnassa,
kantelehen soitantahan, kirkonkellojen kuminahan.

Pöy'ät notku särpimiä, makoisia murusia,
mahlat juotihin yhdessä, kohvit kuumina ryystettihin.

Vaan vähänen ol väki vainen, alun kymmentä kolmatta,
karkeloissa komioissa, kau'en uu'en alkaessa, syksyn säyhkeän saapuessa.
Mis' lie ollunna moni meistä, luvanneet laiskaksko livenneet,

75 vuoden takaa

Monet ihmiset näkevät jokaisessa sanomassa, joka tulee tuonpuoleisesta maailmasta, yli-inhimillistä ja pettämätöntä viisautta. Toisissa se seikka, että heidät on valittu välittämään tällaista sanomaa, hävittää kaiken arvostelukyvyn. Nämä ovat niitä puoliksi roistomaisia, puoliksi valaistuja olentoja, joita tapaa kaikenlaisten uusien yritysten etunenässä ja jotka omien puheittensa kiihdyttämänä, vasten parhainta tietoaan näytellen, levittävät henkistä kuolemaa ympärilleen. Riittää, kun viittaa siihen, mitä mediumi Home puhuu näistä olennoista kirjassaan ”Spiritismin valo- ja varjopuolia”.

Käyttämällä hyväkseen suorastaan ihmeellisellä salakavaluudella demokraattisia ja filantrooppisia aatteita nämä elollisolennot ovat saaneet suoritetuksi viimeisimmän loistonäytteensä Toisaalta ne esiintyvät täydellisinä ihmisinä, jotka ovat ruumistuneet jonnekin Tiibetin kolkkaan ja antavat jonkinlaista tyydytystä vetoamalla ihmisten uskoon täydellisyyden saavuttamismahdollisuuteen. Vanhemmat veljemme ovat voittaneet tietämättömyyden, kärsimyksen ja kuoleman, ja me voimme tehdä saman. Ovi on kaikille avoinna, mikä miellyttää suuresti nykyaikaisia tasa-arvoisuuspyrkimyksiä. Jos myönnetään, että heillä on inhimillinen ruumis, niin se tosiasia, että he kykenevät ilmestymään ja vaikuttamaan matkan päähän ja antamaan näkyjä oppilailleen, tulee riittäväksi todistukseksi siitä, että he ovat saavuttaneet yli-inhimillisen vallan ja tiedon -- ja heidän opetustensa heikkoudet ja aukot, heidän voimiensa rajoitukset ja heidän ennustustensa pitämättömyys voidaan helposti siirtää vastaanottajan epätäydellisyyden tilille.

Toisaalta tämä asuurat ovat virittäneet verkkonsa pyydystääkseen sieluja, jotka heräävät, ja yrittävät johtaa harhaan jumaluuteen tähtäävän pyrkimyksen. „Te tahdotte palvella jumalaa”, ne sanovat.

„Palvelkaa ihmiskuntaa, joka on ruumistunut ja kärsivä Jumala. Ja voidaksenne todenteolla hyödyttää ja auttaa veljiänne auttakaa meitä, jotka johdamme ihmiskunnan kehitystä. Ja yksinomaan meitä palvelemalla te voitte parhaiten jouduttaa omaa kehitystänne ja maailman kehitystä . . .”

Petollista kieltä! Mystikot ovat olleet oikeassa sanoessaan, että „luontokapaleella” ei ole merkitystä ja arvoa muutoin kuin suhteessaan „luojaansa”.

Mitä taas tulee Tiibetin maagillisiin toimituksiin, jotka ovat tunnetut tantrismista ja lamaismista, niin kirjoittaja väittää kaikin tavoin perehtyneensä Tiibettiin ja sen opetuksiin voidakseen väittää, että niiden tarkoituksena on saattaa suorittajansa yhteyteen erään elollismaailman olentoluokan kanssa ja saada n’iltä erilaisia kykyjä. Monet n. s. „ruumiistuksista” ovat itse asiassa

enemmän tai vähemmän täydellisiä riivaustapauksia. Laamalaiskirkko ja koko maa näyttää olevan näiden voimien vaikutusvallan alaisuudessa, ja jos Tiibet lieneekin maagikkojen ja taikurien ihannemaa, ei se suinkaan ole turvallinen paikka sille, joka pyrkii jumaluuteen.

Näissä asioissa ei kompromissi käy päinsä. On mahdollista saada näkyväksi ja „ruumiistumaan” joku näistä elollisolennoista, jos taa eräitä kykyjä ja palkkioksi siitä hallitsee manaaajaansa tämän kuvitellessa päinvastaista. Rituaaleja kyllä on olemassa länsimaillakin, jotka ovat yhtä tehokkaita kuin itämaalaiset. Tämä kaikki tuottaa eräänlaista tyydytystä. Entä sitten? Tie on nyt joka tapauksessa teljetty, ja on lapsellista uskoa, että näin voi saavuttaa mitään todellista.

Maagillisilla tasoilla väijyvät vaarat niitakin, jotka eivät suoranaisesti tavoittele yhteyttä näiden voimien kanssa, mutta jotka eivät ole täydellisesti sulkeutuneet niiden vaikutukselta.

Tämä kaikki ei suinkaan kiellä sitä, etteikö Tiibetissä olisi todellista viisautta ja viisauden ja valon olentoja. Mitä synkemmät arjot, sitä voimakkaampi valo ja päinvastoin.

Vaarat ovat kuitenkin suuret nykyään, jolloin hämärän olennoille on annettu

Viisas on ainoastaan tekemisissä sen kanssa, mikä on ennakkoluulotonta.
Hän opettaa käyttämättä sanoja;
hän työskentelee ponnistelematta;
hän valmistaa omistamatta;
hän toimii etsimättä toiminnan hedelmiä;
hän suorittaa työnsä valmiiksi ottamatta lainaa;
ja kun hän ei väitä mitään omakseen, ei voi sanoa hänen milloinkaan menettävän mitään.

Vilpittömät sanat eivät ole korskeita,
korskeat sanat eivät ole vilpittömiä.
Taon mies ei väittele.
Jotka väittelevät, eivät ole Taossa taitavia.

Jos hylätään etevyys ja luovutaan voitosta,
niin ihmisten kesken ei ole enää varkaita.

Jättäkää pois oppinne ja vapautukaa murehtimisesta;
erotus varmuuden ja epävarmuuden välillä ei ole niinkään suuri.

Lao-tse: Tao-te-king

H. P. B. ja termi ”spiritualismi”

Collected Writings on H.P.B. Vol 1 s. 74

Suom. M. Nurmisto

Suuri joukko väärinkäsityksiä H.P.B.:n suhtautumisesta aiheeseen moderni spiritualismi herää sen asian pohjalta, että niin H.P.B. itse kuin myös eräät hänen kirjoitustensa opiskelijat käyttävät sanaa ”spiritualismi” useammassa kuin yhdessä merkityksessä.

Aina kun H.P.B. toteaa olevansa spiritualisti, että hänen varhaisempi elämänsä oli omistettu puolustamaan spiritualismia ja senkaltaisia elämänilmiöitä syytöksiä vastaan, ei hän tarkoita tavallisten mediumien uskomuksia, niitä, jotka heidän lukuisat seuraajansa heidän kanssaan jakavat. On äärimmäisen tärkeää pitää mielessä, että tiettyjen mediumististen ilmiöiden tunnistaminen nerokkaiksi H.P.B.:n taholta – *ilmiöiden, jotka hän itse halutessaan täydessä tietoisuudessaan pystyi toistamaan* – ei koskaan käsittänyt olemassa olevien uskomusten hyväksymistä mitä tulee niin kutsuttujen ”henkien” manifestoitumiseen ja osallistumiseen sessioihin ilmestyksinä. Tästä on olemassa riittävät todisteet H.P.B.:n itsensä lausumana.

Puhuessaan itsestään spiritualistina ja spiritualismin seuraajana H.P.B. tarkoitti sellaista, mitä hän itse kutsui ”*muinaiseksi spiritualismiksi*” ja ”spiritualismiksi” muinaiseen alkesandrialaiseen tapaan”. Teosofisessa sanakirjassa, kappaleessa joka ehdottomasti on kirjoitettu hänen omalla tyyllillään, *spiritualismi* määritellään seuraavasti:

”Filosofiassa mielen tila tai laatu asetetaan materialismin tai *materiaalisten asioiden käsittämisen* vastakohtaksi. Teosofia, oppi joka opettaa, että kaikki olemassa oleva on lähtöisin, ilmentää Universaalia sielua tai Henkeä, että yksikään atomi universumissamme ei voi olla tämän kaikkialla läsnä olevan prinssiin ulkopuolella – on puhdasta spiritualismia. Mitä tulee uskomukseen, joka tuon nimen alla kulkee, nimittäin uskoon jatkuvaan kommunikaatioon, jota kuolleet käyvät elävien kanssa joko mediumististen voimien välityksellä itsessään tai niin kutsuttujen *mediumien* välityksellä, ei se ole sen parempaa kuin hengen materialisaatio, inhimillisten ja jumalallisten sielujen rappiotila. Sellaiseen kommunikointiin uskovat yksinkertaisesti kohtelevat vainajia epäkunnioittavasti ja harjoittavat jatkuvaa pyhäinhäväämistä. Sitä oikein kutsuttiin ”nekromantiaksi” muinoin. Mutta nykyaikaiset spiritualistimme pitävät loukkaavana, jos heille huomauttaa tästä yksinkertaisesta totuudesta.”

RUUSU-RISTI ry. TAPAHTUMAKALENTERI

Syksy 2006

Merimiehenkatu 31, Helsinki

Yleisöesitelmät syksyllä 2006 sunnuntaisin klo 12.00

Esitelmät alkavat 24.9, jolloin vietetään myös Elävä Ruusu-Risti taidenäyttelyn avajaisia.

Kaikille avoin

RUUSU-RISTIN ETSIJÄINPIIRI

Helsingin temppelillä Merimiehenkatu 31

Syyskaudella 2006 joka toinen Maanantai klo 18.30 25.9, 9.10, 23.10, 6.11, 20.11 & 4.12

TERVETULOA! Käynti pääovesta

Tiedustelut: Esko Keitaanranta, puh: 09-144 707 tai Jari Jokilehto, puh: 044-341 3190

Kaikille avoin

MEDITAATIORYHMÄ

Helsingin temppelillä Merimiehenkatu 31

Syyskaudella 2006 alkaen sunnuntaina 24.9

sunnuntaisin klo 10.30 sekä tiistaisin klo 19.30

TERVETULOA! Käynti sivuovesta

Tiedustelut: Jarmo Ikola gsm: 050-5111 773

ESITELMÄT TAMPEREELLA

Pääkirjasto Metsossa, ls. 2, sunnuntaisin klo 13.00

8.10. **Leena Sippola:** Peer Gynt - Itseään etsivä ihminen

22.10. **Jukka Sarno:** Viattomuus

19.11. **Jarmo Anttila:** Kalevalan tietäjiä

Etsijäin piiri kokoontuu Ruusu - Ristin toimitiloissa keskiviikkoisin klo 18.00 20.11.,

4.10., 18.10., 19.10., 1.11., 15.11.

ESITELMÄT JYVÄSKYLÄSSÄ

Ruusu-Risti, jyvaskylän ryhmä, Aittokalliontie 3, Halssila

15.10. klo 13.00 **Marketta Mylläri:** Musta Madonna, Maria Magdaleena

19.11. klo 13.00 **Anneli Sallinen:** Miten taide syntyy?

10.12. klo 13.00 **Anne Paalo:** Henkisen elämän karikot

Jooga: Joka tiistai alkaen 12.9. klo 16.00-17.30. Osallistumismaksu 25 euroa/syyskausi. Ohjaaja Liilia Siiberg, puh. 014-677004 ja 050-9111377. Oma alusta mukaan.

Lukupiiri: Joka toinen keskiviikko alkaen 20.9. klo 19.00. Vetäjänä Pekka Kivikäs ja Terttu

Wiio 040-7728537.

Syksyn seminaari:

Rakastetun Opetuslapsen Salaisuus, vetäjänä Marketta Mylläri

Su 15.10.06 klo 15-18 Hinta 30 euroa/hlö (ruusuristiläisiltä 25 euroa)

Seminaarissa käsitellään mm. seuraavia aiheita: Jumaläiti, Maria Magdaleena, rauhanrukoukset, henkinen rauhanrakentaminen, James Twyman ja Beloved Community, Suomen Rakastettu Yhteisö. Lisätietoja/ilmoittautumiset: 03-345 3330/Marketta tai margie@nic.fi Katso myös Margien nettisivut: www.margie.fi

TIE KRISTUSRAKKAUTEEN –KURSSI 20-21.1.2007

Kurssin vetäjänä toimii Paula Ylä-Hokkala. Kurssin tavoitteena on kehittää valmiutamme kohdata erilaisia elämäntilanteita ja ihmisiä. Arkipäivän elämäntilanteita käsitellään erityisesti Jeesuksen Vuorisaarnassa annettuihin käskyihin peilaten. Kurssi soveltuu Sinulle, joka haluat kasvaa ihmisyydessä ja lempeydessä. Tahdot kohdata elämän pintaa syvemmältä ja oppia kunnioittamaan erilaisuutta.

Työskentely tapahtuu kurssinvetäjän aihe-alustusten ja teeman ryhmäkäsittelyn kautta. Kurssiaikataulu: la klo 11-17 ja su klo 10-16. Kurssin hinta: 50 euroa/hlö (35 euroa opiskelijat, työttömät, eläkeläiset ja ruusuristiläiset). Kurssiin sisältyy lounaat ja kahvitukset temppelillä. Kurssin tuotto käytetään kokonaisuudessaan Ruusu-Risti toiminnan tukemiseen.

ESITELMÄT SIILINJÄRVELLÄ

Asematie 12. 71800 Siilinjärvi, sunnuntaina kello 12

15.10 **Sauli Siekkinen:** Alkemistin tie, alkemia sisäisen kehityksen tulkkina

12.11 **Anne Paalo:** Henkisen elämän karikot

10.12 **Jari Jokilehto:** Suomalainen salatiede

Keskustelutilaisuudet tiistai-iltana klo 18-19.30 26.9, 24.20, 21.11 ja 19.12

Keskusteluteemana: ”Mestareita - onko heitä”

Sunnuntaisin ”hiljainen hetki” klo 10.30 - 11.00

Tiedustelut: 041 451 0590

ESITELMÄT HYVINKÄÄLLÄ

Hyvinkään Taidemuseo, Hämeenkatu 3D, 2. krs, Yrjön huone sunnuntaisin klo 13.00.

01.10 **Tarja Miettinen:** Kuolema ja salaiset sielunveljet.

26.11 **Jarmo Lamminen:** Universaalinen veljeys.

Keskustelupiirit keskiviikkoisin klo 18.30

18.10 **Kaarlo Kinnunen:** Tiibetiläinen perinne: Elämän ja kuoleman kohtaamisessa.

15.11 **Hannele Laaksonen:** Ajatuksen ja käden parantava voima (Pekka Ervast)

13.12 Pikkujoulut

Tiedustelut: Anne Vertainen, puh. 040 726 0011.

RUUSU-RISTI R Y

Merimiehenkatu 31, 00150 Helsinki

Puh. (09) 656 052

Johtaja Jarmo Anttila
Papinmaentie 31
00630 Helsinki
puh. (09) 754 4390
jarmo.anttila@saunalahti.fi

Varapuheenjohtaja Kauno Mannonen
Räätälinkuja
03400 Vihti
puh. (09) 223 5247
kauno.mannonen@kolumbus.fi

Sihteeri Aija Tuukkala
Liisankatu 18 D 43
00 170 Helsinki
puh. 044/0623145
Aija.tuukkala@kolumbus.fi

Rahastonhoitaja Teija Solehmainen
Walkamantie 56
03300 Otalampi
teija.solehmainen@gmail.com

Ruusu-Ristin Temppelesäätiö: Nordea 102330-206875

Ruusu-Ristin Kirjallisuusseura ry: Sampo 800015-78689

Johtaja Rauno Rinkinen, puh. (09) 297 0083

Toiminnanjohtaja Tauno Hakulinen, puh. 040/765 2933

Ruusu-Ristin Kukkarahasto: Nordea 101150-430458

Sinikka Ellilä, Antinmäenkatu 5, 06110 Porvoo
puh. (019) 581 186

Ruusu-Ristin kuoro: Anna Degerman puh. 050/5949349

Jäsenmaksut: Sampo 800015-59093

Ruusu-Risti -lehti: Sampo 800019-1068834

Toimitussihteeri Merja Nurmisto, Puustellinpolku 16 E 29,004 10 Helsinki
puh.0500/783589, merja.nurmisto@welho.com

Ruusu-Risti ry:n edustajat eri paikkakunnilla

Hyvinkää Anne Vertainen 040/726 0011

Hameenkyrö Ari Salminen (03) 3718466

Jyväskylä Liilia Siiberg (014)-677004

Anjalankoski Pauli Loikala 040/8381017

Kuopio Jouko Ikonen (017) 362 7256

Oulu Tapio Tammi (08) 555 6622

Siilinjärvi Reo Lintera (017) 462 5390

Tampere Leena Sippola 050/5887885

Vihti Kauno Mannonen (09) 222 7445